

SESTRE

Svi u predgrađu znali su da šepavi Gojko izdaje stanove i ako se sami nisu bavili time, tamo bi najpre slali svakog ko bi se raspitivao gde može da iznajmi nešto za stanovanje.

-Otiđite kod Gojka, on uvek ima nešto za izdavanje, sigurno će imati i nešto za vas. On od toga živi celi život, njemu je svaki podstanar dobrodošao, tako da vas neće ostviti bez smeštaja.

Odmah bi se moglo pomisliti da taj Gojko koji svima izdaje stanove, ima za izdavanje ceo svoj soliter ali on je ustvari za izdavanje imao samo tri stabene „jedinice“. Kroz njih je tokom dugog vremena od kada se bavi iznajmljivanjem bilo prošlo baš mnogo podstanara, da se stoga činilo drugačije: da je on vlasnik velikog broja stanova.

Neki od stanara su brzo odlazili jer im se smeštaj nije dopadao, neke je on izbacivao zbog neredovnog plaćanja kirije ili stvaranja nevolja a neki su bogami bežali kada bi on pokušao da ih odere povećanjem kirije (imao je ranije i tu naviku), zbog čega se kasnije uvek kajao.

Nekada je Gojko zajedno sa starijim bratom živeo u omanjoj očevoj kući. On i brat bili su međusobno različiti kao nebo i zemlja. Brat je bio visok i lep, vredan čovek, dok je Gojko od mladosti bio zdepast i bez lepote a rad nikada nije voleo. Stariji brat nakon što je izučio automehaničarski zanat, odmah se zaposlio u jednoj firmi ali ni u slobodno vreme nije sedeo skrštenih ruku nego je u dvorištu podigao svoju radionicu. Kao vredan i dobar majstor za kola, brzo se proćuo nadaleko tako da su mušterije iz svih krajeva grada dolazile kod njega radi popravke svojih vozila. Kako je lepo zarađivao, on onda započe u istom dvorištu gradnju nove jednospratne kuće, u koju se nakon završetka gradnje on i preseli a Gojka ostavi samog u očevoj.

Za svo to vreme mladi Gojko stalno nezaposlen, samo je dangubio i upadao u nevolje a jedino što je u mladosti uspeo steći, bila je ozbiljna povreda noge zbog koje je otada šepao celog života. Doduše on se i dva puta ženio ali su obe žene bežale od njega odvođeći sa sobom i decu, po jednu kćerku koju su sa njim bile rodile.

Ali životna sreća je ipak više služila njega jer je stariji brat iznenada umro od srčanog udara a kako nije imao porodicu, njegova kuća i radionica pripadoše Gojku. Gojko se onda najpre preseli u novu kuću a staru u kojoj je dotad živeo izdade pod kiriju pošto se i dalje nije bio nigde zaposlio. Ta kirija bila mu je premala za preživljavanje, zbog toga se on onda preselio iznad, na prvi sprat lepe nove kuće da bi otad tu živeo a njeno prizemlje takođe stavi za izdavanje.

Izdao je i auto-radionicu ali sa izdavanjem radionice bio je slabe sreće. Nju su više puta uzimali pod zakup mlađi „biznismeni“ koji su hteli da zgrću pare iz nje ne radeći lično, nego dovodeći plaćene majstore da rade za njih. Međutim ta radionica dobro je radila samo dok je imala stalne mušterije naviknute na dobro umeće Gojkovog brata . One se posle njegove smrti razidoše po drugim mestima a iznajmljivači jedan za drugim propadaše i dizaše ruke od tog posla. Najposle Gojko po jeftinoj ceni radionicu iznajmi Mati, jednom propalom

vulkanizeru koji je u njoj, ljudima iz tog kraja jeftino krpio i menjao gume.

Mata je bio krupan stariji čovek, kome je alkohol uništio porodicu i život a nakon tog,a dugo je bio i lečen od njega i imao vrlo skromne životne potrebe. On se dosetio da malu kancelariju pokojnog majstora, koja se nalazila u sklopu radionice pretvori sebi u sobu. On je unutra, pored postojeće peći na naftu, ormarića, stola i dve stolace, ubacio još jedan krevet za spavanje, dok je umesto kupatila koristio običnu česmu i spoljni klozet pored radionice koji je po starinskom načinu planiranja bio namenjen za njene mušterije. Tako je radionica postala treća stambena „jedinica“ i jedina sa stalnim stanarem, od koje je Gojko ubirao prihode. Toliko mu je već bilo dovoljno da ne mora ništa raditi i pri tome za sebe imati koliko mu je potrebno.

Kao čovek koji je bio dobro uhodan u svom poslu izdavanja stanova, Gojko je imao tačno određen način naplate stanarine kojim se služio godinama: najpre bi sačekao tačan datum kada podstanar treba da mu unapred plati stanarinu za sledećih mesec dana a ukoliko to ovaj ne uradi tog dana, sačekao bi da prenoći i sutradan dolazio na vrata da mu traži kiriju sa rečima:

-Juče je trebalo da mi date pare za stanarinu, da možda niste zaboravili datum?

On se po toj proceduri uvek strpljivo obraćao svim stanarima, mada nimalo nije voleo kada neko kasni sa plaćenjem.

Tako je bilo i jednoga dana za koji se može uzeti da je početak ove priče, jedna tročlana porodica koja je stanovala u prizemlju nove kuće skoro godinu dana, po prvi put nije na vreme platila mu stanarinu. Ta porodica sa mužom i ženom koji su imali odrasloga sina, spadala je u ozbiljnije podstanare koje je držao kod sebe, da mu je izgledalo neobično zašto i ovoga puta kao ranije nisu doneli pare na vreme.

Dakle, sutradan on je došao na njihova vrata i pozvonio ali kada se vrata otvoriše, na njima se pojavi besna žena stisnutih usana i raširenih očiju, domaćica u stanu. Kada Gojko nazva joj dobar dan i svojim uobičajenim rečima podseti da je juče trebalo da mu plate stanarinu ona mu odbrusi:

-Nema stanarine, odlazimo odavde!

-A zašto odlazite ako smem znati?- pitao je umoran od otkaza koje mu već godinama podstanari ovako iznenada daju.

-Ova kuće je ukleta, ovde nas u njoj sve prati nesreća, moramo da pobegnemo od tih vradžbina!

Gojko koji se ranije naslušao toliko raznih razloga za otkazivanje stana, još nijednom nije bio čuo nešto slično ovome pa upita:

-Kakvih vradžbina, kako znate da je moja kuća ukleta?

-Znam tako što od kada stanujemo ovde sve nam je krenulo naopako, ja sam bolesna, muž samo što nije ostao bez posla a sin nas ništa ne sluša. Sve se izokrenulo i pošlo nam naopako, ko zna šta će sa nama biti ako još ostanemo ovde!

-To što imate svoje probleme ne znači da je moja kuća ukleta kao što kažete, ovde nema nikavih vradžbina.

-A jel`, ti misliš da ja ništa ne primećujem, nikakve znake? A one čudne, velike leptirice što nam naveče ulaze u sobu i kruže po njoj, šta one rade? Šta je to nego neka nečista sila u obliku leptirca koja dolazi ko zna odakle .

-Zatvori prozor pa ti neće ulaziti u sobu.

-Kada zatvorim prozor ulaze kroz vrata čim ih neko otvori, čekaju ispred da uđu.

-Pa šta ako ulaze, ko se još plaši leptirice?

-Nije to leptirca nego crna magija koja nas napada, đavolja rabota, razumeš li me?

-Ostavi se toga ženo, ne postoji nikakva crna magija u mojoj kući, nemoj da izmišljaš.

-Kako da ne postoji, pogledaj nas ovde i Simonoviće tamo, kod njih je zlo u kući još i veće, samo što mrtva glava ne padne.

-Simonovićima mora biti loše sve dok onaj ludak od muža ne počne normalno da se ponaša, kao svi pametni ljudi.

-Nije stvar u njemu nego u crnoj magiji, on nesrećnik i ne sluti šta je posredi ali ja dobro vidim šta se dešava u tvojim ukletim kućama i ne dam se zavarati. Mi ćemo da odemo odavde kada sebi pronađemo stan čist od vradžbina i još osveštan od strane popa- objašnjavala je žena, čvrsto ubeđena u ono što govori.

-Dobro kako hoćete ali vama je kirija istekla još juče i morate sada da platite za vreme koje još budete stanovali kod mene. Takav je red.

-Šta da ti platim?- uvređeno reče žena- za nesreću koja nas prati zbog magija i kletvi na kući? To nećemo nikad da ti platimo!

-Ako nećete da platite onda morate odmah da odete, kako bih umesto vas primio druge stanare.

-Ni jednog dinara ti nećemo dati za vreme koje još ostanemo ovde, to budi siguran.

-Onda moram da vas izbacim odavde, ne možete da besplatno stanujete u kući po kojoj pljujete.

-Samo probaj ima da ti pozovem inspekciju da ti oni malo pročešljaju ovo tvoje gnezdo vradžbina i stanova na crno, gde pljačkaš sirotinju- zapreti žena.

Na te reči Gojko osta nem, pretnja inspekcijom je bila nešto čega se najviše plašio. Ljudi iz inspekcije su već par puta bili kod njega zbog raznih prijava , opomnjali ga da pazi šta radi jer mu više neće opraštati nelegalni posao kojim se bavi.

Morao je popustiti i od tog dana trpeti te podstanare u svojoj kući, da na neodređeno vreme stanuju za džabe a to je moglo trajati i trajati.

Sreća njegova je bila što je ta praznoverna žena stvarno verovala u ono što je pričala i želeći da što pre utekne sa porodicom od crne magije, požurila da kroz desetak dana odseli se negde drugde a njegovo prizemlje ponovo je postalo slobodno za izdavanje.

Gojko koji je nakon svega toga ostao ozlojađen time kakvih sve ludih ljudi danas ima, odluči se da ovoga puta uradi nešto što nikada do sada nije radio mada je više puta pomišljao da to uradi: u novinama je platio oglas da izdaje stan kako bi lakše našao nekog normalnog za stanovanje, sa kime neće imati nikakvih problema.

Izdao je oglas i zatim dežurajući pored telefona, čekao pozive i odgovarao na njih. Posle nekoliko poziva javio se jedan prijatan i pristojan ženski glas sa kojim se dogovorio da sutradan dođe

na njegovu adresu kako bi pogledala stan.

Sutradan u njegovom dvorištu pojavi se ne jedna, nego dve ženske osobe, koje su zbunjeno stajale i gledale oko sebe posle nekoliko koraka koje su napravile nakon ulaska u njega.

Gojko izađe pred njih i predstavi se, reče im da je on vlasnik koji izdaje stan a one mu kazaše da su rođene sestre, starija se zvala Dragana a mlađa Jelena. Dragana koje je imala plavu kosu, bila je žena koja se približavala četrdesetoj a uz to još nije imala ni lepote na sebi, njeno lice kao da je nosilo tragove neke tuge i stalne patnje, sa koga se moglo pročitati da život prema njoj nije bio nimalo nežan.

Mlađa Jelena, imala je crnu kosu i bila još u dvadesetim godinama, njeno lice bilo je tako lepo, da bez obzira što je oduvek delila istu sudbinu kao i starija sestra, na njemu se nije mogao još prepoznati ni jedan trag napaćenosti od grubosti života.

Zajedno sa Gojkom one obe uđoše u prizemlje da pogledaju stan koga je ovaj preporučivao kao povoljan, komforan i odličan za dve osobe kao što su one. Razgledajući stan po sobama, kojih je bilo tri, mlađa iz pristojnosti samo ćutaše time ustupajući reč starijoj da govori za njih obe. No starija koja je dobro poznavala svoju sestru, nije žurila da se odmah izjasni nego je samo rekla da će nakon što zajednički razmisle, brzo mu javiti šta su odlučile.

Gojko, u duši nezadovoljan neizvesnim odgovorom ipak se ljubazno nakloni na njega i potom ih isprati do izlaza iz dvorišta.

Samo što ostadoše nasamo mlađa sestra odmah prasnu:

-Ne bih da stanujem tu, trebala si odmah da mu kažeš da nećemo!

- Nisam htela pre nego što porazgovaramo- odgovori Dragana.

-Da li bi ti se dopadalo da onde stanuješ ?– zapita Jelena.

-Pa unutra je dobro ali okolo, dvorište i prilaz su malo ružni i nekako je nehumano.

-Pa na dvorište i ja mislim, nekakva prljava radionica je unutra i još onaj čovek ispred. Jesi li primetila kakav je prljav i neuredan? (Videla je bila Matu koji je u nekakvoj posudi sa vodom držao potopljenu malu unutrašnju gumu kako bi otkrio gde je probušena).

-Da, sav je zamašćen ali valjda mora biti takav kada je u radnom odelu.

-A ona žena sa detetom kada smo izlazile? Imala je modrice po rukama ,nju mora da tuče neki nasilnik.

-Modrice nisam primetila, Jelena kako si stigla tako brzo da ih primetiš? Otkud znamo od čega su modrice na njoj ako si uopšte dobro videla. Ni žena ni radionica se ne tiču nas. Nama je potreban stan kao što je onaj i ako bismo bile mirne u njemu,

zašto bi nas interesovali ostali šta rade. Vlasnik ne traži mnogo za kiriju, tako da bi na kraju moglo desiti se da ostanemo stanovati u njemu duže nego na što smo stanovale na drugim mestima.

-Vidim već da bi ti pristala da stanujemo onde.

--Ako ti ne želiš možemo još da potražimo na drugim mestima ali sve je to slično. Tamo gde je jedna stvar bolja, druga je lošija i to je tako. Meni se dopada što bi na raspolaganju imale više prostora nego ikada do sada.

-Dobro probajmo ond -nerado reče Jelena- ali ako bude onako kao što predosećam, otićićemo odatle makar morale da se tesnimo u mišijoj rupi.

- Odmah obećavam da hoćemo -reče Dragana a onda obe sestre nastaviše dalje.

Bile su zadovoljne ne srećnim rešenjem stana koji su pronašle, nego složnim dogovorom koji su uvek postizale, čak i onda kada krenu sa potpuno suprotnim mišljenima i predlozima.

Istog dana one javiše Gojku da će doći da stanuju kod njega a kroz dva dana se i doseliše. Sa sobom su u torbama donele sve svoje stvari, jer kao neko ko se stalno seli iz stana u stan, nisu kupovale stvari koje bi im smetale u prenošenju nego samo one osnovne za sebe.

Isto tako naviknute da se uklope u svaki novi stan, brzo su odredile raspored u sobama i smestile su se unutra a onda nadalje svaka je morala okrenuti se svom zaposlenju kao glavnoj preokupaciji. Radnim danima nijedna od njih nije boravila u stanu i osim onda kada je Jelena radila drugu smenu, obično su zajedno ustajale, pile kafu i onda izlazile iz kuće do autobusa, pa dalje polazile svaka prema svom poslu. Skoro u isto vreme zajedno su i vraćale se sa posla, ručale, prale stvari i sređivale stan do večeri.

Vikendom su imale više vremena pa su mogle i da se lepo odmaraju jer su retko kada odlazile u grad. Takav sličan život vodile su i u prethodnom stanu.

U početku iz kruga dvorišta osim pozdrav, a sestre su samo opštile sa Gojkom koji im se kao gazda stavio na raspolaganje dok se one ne priviknu.

Međutim dok je starija Dragana bila preokupirana unutrašnjošću stana i najviše gledanjem televizije, Jelena se više zanimala dvorištem i pažljivim posmatranjem ljudi sa kojima ga dele.

Utisak rđavog i odbojnog okruženja koji je stekla pri prvom dolasku u to dvorište, nije je napuštao nego se vremenom još i pojačavao. Kao da im na tom mestu obema pretila opasnost, stalno je vrebala pogledom na sva dešavanja oko sebe. A ono što je zapažala, niza koga nije moglo biti prijatno a naročito za njen lični sud prema lošim i neopravdanim ljudskim postupcima koji je oduvek bio oštar i strog.

Posmatrajući krupnog, zaprljanog majstora Matu, osim što je shvatila da se bavi menjanjem i krpljenjem automobilskih guma, još je sa grozotom shvatila da on zapravo i živi u toj odvratnoj pocrneloj radionici. Nije joj bilo jasno kako može da stanuje u objektu koji je i za životinjske uslove bio tako prljavo loš. Videla je da on odelo, za koje su obe sestre u početku mislile da mu je samo radno i ne presvlači nego da ga uvek nosi na sebi, da u njemu ide i u prodavnicu po hleb i piće.

A pića kao da mu nikada nije bilo dovoljno, bez njega nije mogao nego je svakog dana ponešto pio iako je sa parama bio jako slab. Onda kada bi imao više posla i mogao da zaradi više za piće, napijao bi se i spavao za stolom ispred radionice ili na samom betonskom podu radionice, kao što je jednom kroz otvorena vrata videla ga da tu leži jer nije bio u stanju da stigne do kreveta.

Mada je često bio pijan, on nikada nije bio agresivan niti je galamio u dvorištu, za žensku osobu poput nje bilo je strašno da gleda takvo nešto pored sebe.

Ali kada je od Gojka saznala da je zbog tog pića on izgubio porodicu, ona ga je strašno zamrzela i prestala da ga pozdravlja u prolazu (što je do tada radila), nego je okretala glavu njega. Ona je sestri, koja je i dalje učtivo pozdravljala tog suseda bio on pijan ili ne, kojoj je uvek sve otkrivala, rekla da Matu mrzi jer tako zamišlja i njihovog oca koji je nekada davno ostavio majku i njih obe. Bila je previše mala da bi mogla upamtiti njegov lik ali je tog za nju odvratnog gada, zamišljala upravo kao Matu.

-Nije izgledao tako- govorila joj je Dragana - ja sam mu zapamtila lik koji je bio drugačiji od Matinog.

-Ali onaj pijani čovek mi izgleda baš tako nekako bezdušno kako ja zamišljam našeg oca. I on je kao naš otac upropastio svoju porodicu, samo što je za razliku od njega uradio to zbog pića.

Simonovićevu ženu Jelena je požurila odmah da upozna. Ta mučenica neobično je privlačila njenu pažnju, ona je htela da razgovara sa njom kako bi znala celu njenu priču, sve o njoj. Žena se zvala Danijela i imala je dvoje dece, sina od pet i devojčicu od dve godina. Žena je na sebi nosila vidljive tragove muževljeve torture, što je Jelenu navodilo da je zamišlja kao svoju majku. Jelena je naravno dobro znala da joj majka nije izgledala tako ali je ipak nekada živela u sličnom položaju kao Danijela, pa je poistovećivala sa njom. Mada je to jako želela u

početku nije je pitala mnogo o mužu, razgovarala je sa njom normalno kao da ova nema nikakvih problema. O njenom mužu saznala je samo da je bio građevinar i da je za svoju struku solidno zarađivao ali novac je bio samo njegov, ženi i deci davao je samo onoliko koliko mora. Za razliku od Mate, njemu Jelena nijednom nije nazvala dobar dan, nego ga je gledala kao najgoru ološ.

Jedne večeri ona i Dragana čule su ga kako jako viče na ženu, psuje je i dere se na decu. Jelena je izašla napolje do stare kuće u kojoj su stanovali, da bolje čuje da li je možda tuče unutra. Međutim spolja nije mogla ništa videti i posle nekog vremena kada se ovaj umirio vraćajući se nazad, reče Dragani:

-Ovo je strašno, naježila sam se slušajući.

Sutradan posmatrajući Danijelu, nije mogla uočiti nikakve znakove nasilja na njoj ali je upitala zašto je njen muž sinoć galamio. Ona je odgovorila da je on stalno vrlo nervozan, da mu i ne treba poseban razlog za to, nekada zbog dece ,nekada zbog posla koji mu je težak, nekada zbog kuće u kojoj stanuju, zbog svačega. Ni ona ne može da ga razume jer on jednostavno u nekim trenucima kao da poludi.

– A da li te ponekad tuče? -upitala je iako je bila sigurna da on to stalno radi.

– Da i tuče, to se ne može sakriti ,to znaju svi u ovom dvorištu osim vas dve koje ste ovde nove.

- Zašto mu dopuštaš da tako postupa sa tobom, zašto ostaješ i dalje sa njim ako nije normalan.

-Sudbina mi je takva, tu se ništa ne može promeniti, ja nemam gde sa decom koju ne želim da ostavljam.

-Ti nikada nisi ni pokušala nešto da preduzmeš, ni da se suprostaviš je li tako?

-Ne, nisam –rekla je tiho.

–A on to koristi i tako te stalno tuče- zaključila Jelena.

Žena je samo nemoćno slegnula ramenima.

-On je tuče a ona kaže da je sudbina kriva za sve, možeš li da poveruješ? – pitala je kasnije Jelena Draganu.

-Možda se plaši da će je napustiti pa zato sve trpi- pokušala je da razume Danijelu Dragana.

-Ali i naš otac je tukao majku koja ga je trpela pa je na kraju opet sve nas ostavio. Uzalud ga je trpela, tako može biti i sa ovom ženom.

–Ali ti dobro znaš da od kada nas je on ostavio sve je postalo još gore, prvo nama a majci sa nama triput gore.

- Majci se tada barem povratilo dostojanstvo žene. Postala je slobodan čovek pa neka se mnogo mučila i ona i mi.

–Možda se ta žena baš plaši patnji ispred sebe kakve smo majka i mi prošle. Boji se muka i neizvesnosti više od batina, nije joj do dostojanstva.

-Uvek sam pre za svoje dostojanstvo, ne postoji ono čega bi se plašila da bi napustila svoje dostojanstvo.

-Znam ali šta god da izabere, nesreća je za nju velika u oba slučaja. Verovatno je na to mislila kada je to nazvala sudbinom.

Ubrzo su sestre imale priliku da i same vide, kako je izgledalo kada bi muž tukao Danijelu. Vrata na kući bila su otvorena i kroz njih su unutra mogli se čuti vika i udarci po telu žene, dok je ona zapomagala od njih, njihova mala deca su plačući vrištala. Sestre su obe izašle napolje i posmatrale kuću sa stravičim zvukovima, same su bile uplašene i zgrožene time da niko više iz dvorišta na to i ne obraća pažnju.

Činilo im se da je tukao čitavu večnost, dok se na kraju nisu se prestali čuti udarci i jecaji a onda je polako prestao i plač dece. Posle toga on je zatvorio vrata na kući a sestre su i dalje stajale napolju kao da su očekivale da se još nešto dogodi.

I stvarno posle pola sata kada je muž izgleda zaspao, zbog nečega žena je izašla napolje. One su obe požurile da joj priđu i tada joj Jelena reče:

-To više ne smeš dopustiti da ti radi, moraš otići od njega.

-Ja nemam gde da odem, da li me razumeš?

-Možeš kod nas. U našem stanu ima dovoljno prostora da te primimo kod sebe. Koliko možemo pomoći ćemo ti i oko dece. Ti možeš da potražiš posao, da se zaposliš i budeš nezavisna od

njega. Rekla si da on dobro zarađuje, možeš i da ga tužiš da ti plaća za izdržavanje dece, neće ti loše biti ako me poslušаш.

-Ne mogu to da uradim, ne mogu- odvrćala je žena.

-Možeš. Samo pokušaj i videćeš kako je lako.

- Ne mogu, nemam snage za to.

- Moraš skupiti snagu, mi ćemo ti pomoći -navaljivala je Jelena.

- Hvala vam ali ne mogu- ostala je žena pri svome.

Sestre se posle njenog odbijanja vratiše u stan.

Jelena koja zbog toga nije spavala celu noć, uspela je smisliti šta će uraditi. Sutradan tačno u vreme kada se Danijelin muž vraćao sa posla, Jelena je stajala u dvorištu i kada se on pojavi reče mu:

-Ako te još jednom vidim ili čujem da tučeš ženu, pozvaću policiju da te uhapsi. Lično ću im posvedočiti kako se iživljavaš nad njom i decom da ćeš dugo ležati u zatvoru, tamo gde ti je već odavno trebalo da bude mesto!

On zbog tih reči kao preplašen ustuknu ispred nje, zatim posle dva, tri trenutka kao da htede nešto joj reći ali se predomisli i tako ćuteći produži napred, onda uđe unutra u kuću. Za Jelenu je bilo veliko iznenađenje da on nije ni reči izgovorio, nego se samo uvukao u kuću. Osetila je kukavicu u njemu i pomislila da su baš takvi najgori, kada sebi pronađu bespomoćnu žrtvu.

Te večeri u njihovom stanu je bilo mirno kao i sledeće i ona je već bila srećna da je mogla učiniti nešto što je zaštitilo onu jednu ženu.

Onda je kroz dva dana žena Simonovića, neočekivano, došla je kod Jelene i zamolila je da ne preti ili bilo šta govori njenom mužu.

–A zašto da prema nasilniku budem ravnodušna i mirno ga gledam šta radi?

–Zato što on sada mene optužuje da sam te nagovorila da mu pretiš, kaže da sve to dolazi iz moje glave i zbog toga je postalo još gore. Kaže da ako se budeš opet mešala on će zapaliti celu kuću i zauvek otići od nas.

– Ne treba mu popuštati, neka on razmisli kako da se promeni i ostavi te na miru- oštro reče Jelena.

–Ne vredi, poznajem ga dobro i znam da zbog inata postaje još gori.

On gori teško da može da bude a kako će tebi biti ako i dalje ostane isti?

–Ja ću da trpim i pokušaću da izdržim, ako budem mogla, dok deca malo ne porastu ili se nešto drugo preokrene nabolje, to mi jedino preostaje.

– Ali kako ćeš da izdržiš toliko nasilje na sebi, meni je muka od onoga što sam videla, ne mogu da i dalje mirno stojim i gledam kako te tuče.

–Samo se se nemoj mešati, okreni se na drugu stranu i ponašaj se kao da ništa ne vidiš i ne čuješ.

-Ne mogu da odvrćam pažnju, obaveza mi je da pomognem kako znam.

–Molim te nemoj, to će mi samo još pogoršati situaciju.

–Neće ako smislimo pravi način- odbijala je Jelena da čuje ono u šta nije mogla da veruje.

-Molim te... samo mu ne govori ništa- skoro jecajući zamoli je Danijela.

Jelena pred tako upornom i tužnom molbom morade da popusti. Samo joj kroz glavu prođe misao : nesrećne žene šta sve sebi dozvoljavate.

Tako se od tog trenutka nastavilo sve po starom: bar jedanput u sedam dana dešavalo se da naveče, kad muž vrati se kući, krene da viče i tuče ženu koja zapomaže a plač male dece uvek se čuo u pozadini svega.

Jelena je nakon toga poraženo rekla sestri da je ovo mesto najgore od svih na kojima su stanovale i da moraju što pre da odu odatle. Dragana se potpuno složila sa njom.

Jelena je bila zaposlena kao prodavačica u jednom velikom marketu, dok je Dragana radila kao šivačica u jednoj radionici za šivenje lutki od platna za decu. I kao da je bilo neke istine u priči o nesreći i crnoj magiji one žene koja je prethodno stanovala u njihovom stanu, kod Dragane su pojavili se problemi na poslu. Ona je zbog slabe prodaje lutki koje su pravili i nagomilavanja te nerasprodane robe u magacinu, zajedno sa drugima koji su tu radili bila na neko vreme prinudno poslana na neplaćen odmor. Istina tako nešto događalo se već i ranije inače da je to bilo prvi put mogla je kao ona žena da sumnjiči nečiste sile da su umešane u donošenje nesreće.

Zbog toga je odluka o promeni stana morala da bude odložena na neko vreme. Sve dok se ne vidi koliko će njen neplaćen odmor da potraje, sestre su odgodile traženje novog stana jer ako ona ubrzo ne počne raditi, one će imati novca samo za plaćanje ove stanarine koja je spadala u jeftinije.

Pored toga što je bila zabrinuta zbog posla, Dragana je preko dana sama u stanu imala i nevolju sa dosadom, kada je ostajala sama nije znala šta da radi sa tolikim slobodnim vremenom osim da se prepusti gledanju televizije. Tako je najviše pratila

serije koje su se na njoj davale. Iako su postojale već dve koje je stalno pratila, sada je imala vremena da potraži još neku koja će joj se dopasti.

Jednom dok je prelistavala kanale, njenu pažnju privukla je kratka scena tužne devojke u dugom kaputu koja je sa koferima stajala na železničkoj stanici.

Bila je zima, beli snežni pokrivač video se svuda unaokolo te devojke, dok je ona sama, sa dva velika kofera gledala oko sebe, ne znajući kuda dalje da krene. Videlo se da je prvi put u nepoznatom mestu i da joj treba pomoć, međutim niko nije prilazio da joj pomogne. Putnici sa kojima je došla već su se razišli svi na svoju stranu, voz je primio nove putnike i krenuo dalje dok je ona nemoćno čekala na peronu stanice koja je bila bez taksija.

Tada se kao magijom, pred njom u debelom kaputu sa šeširom na glavi pojavio muškarac uspravnog hoda i zapita da li može nekako da joj pomogne. Ona mu reče da je prvi put u tom mestu i pokaza papir sa adresom na koju treba da stigne. On pogleda u papir, klimnu glavom i ponudi se da je svojim kolima odveze do tog mesta. Ne znajući sme li da mu veruje, ona se pažljivo zagleda u njega, u njegovo lepo lice pravilnih crta i njegove oči koje su je nežno i ljubazno gledale, da ona odluči da prihvati njegov poziv. Uzeo je njena dva teška kofera, poneo ih do kola i ubacio pozadi a onda i njoj otvorio vrata da sedne.

Vožnja kroz malo mesto bila je kratka, uz put dok su razgovarali, on reče da je ispraćao na voz Bila, najboljeg prijatelja sa koledža a ona njemu da dolazi zbog posla, da u tom gradiću treba da započne raditi kao učiteljica. Kada je dovezao do adrese koju je tražila i izvadio kofere iz kola, ona mu se srdačno zahvali zbog pružene pomoći. On reče da se zove Bernard a ona njemu da se zove Sara.

Tako su se u prvoj epizodi upoznali i jedno drugom dopali Sara i Bernard, dva glavna lika iz ljubavne serije „Romantična dolina“ pred kojima se nalazila avantura u više od stotinu novih neizvesnih epizoda punih nevolja, neočekivanih obrta i ljubavnih iskušenja u teškim godinama ispred njih. Avantura sačinjena od čežnje, želja i strasti, od snova i romantike, na putu do ostvarenja zajedničke i konačne životne sreće za njih oboje.

Radnja serije nije pripada ovom vremenu, nego nekom prošlom koje se činilo jednostavnije nego sadašnje, zatim videlo se da je, kao kod gledalaca nekada veoma uspešnu u prikazivanju, po ko zna koji put opet ponavljaju.

Dragana je bila oduševljena tom prvom epizodom koju je odgledala i odmah donevši odluku da je redovno prati, pomislila kako je sreća što je uspela zapratiti seriju od samog njenog početka.

Devojka sa teškim koferima koja je sama pošla u neizvesnost i koja sada stoji, zaglavljeno čeka na nekom peronu- to je njen

život. Ona usamljena putuje već toliko godina, vuče svoje brige kao teške kofere, ljudi prolaze pored nje i ne osvrću se, ne pitaju je da li joj potrebna pomoć. Ona je i umorna i razočarana i više nije sigurna da li zna kuda ide i može li ikuda više stići. To je bio Draganin život u jednoj slici koja se dirljivo prikazala u toj seriji, u davno snimljenoj sceni čije su boje napola izbledele a zvuk bio grubo suv i ne baš tako čist. Da je mogla pogledati je još jednom, sigurno bi se rasplakala makar ceo svet gledao u nju.

Muškarac koji se niodakle pojavljuje, lep i uspravnog hoda, nudeći joj svoju pomoć kada se više ničemu ne nada, to je bio njen san. Ma koliko da je imala tešku prošlost i život, romantičnih snova se nikada nije odrekla. Muškarci u njenom životu su bili surovo grubi prema njoj i uvek je na kraju napuštali ali ona nikada nije prestala verovati da će pojaviti se bar jedan koji je nikada neće napustiti, nego će uvek hteti da pomogne joj sa njenim koferima. Ne mora da bude lep kao ovaj u seriji, samo da je voli i bude nežan prema njoj jer za ljubav je oduvek živela.

Kada se Jelena vratila sa posla, odmah je požurila da ispriča joj o tome šta je gledala u toj seriji, kao da se isto desilo upravo tu u dvorištu, dok je ova bila na poslu. Pričala je što detaljnije može sve, od tuge devojke koja se zove Sara, do finog nastupa otmenog i lepog gospodina koji se zove Bernard, kako je pomogao joj i kako su se upoznali, očigledno odmah se

zaljubivši jedno u drugo. Jeleni je bilo drago zbog toga što je sestra sebi pronašla nešto za razonodu, koja će je odvući od zabrinutosti i potištenosti u koju je bila počela da upada i ovaj put kao i svaki prethodni kada bi prestajala da radi.

Tako je Dragana narednih dana pažljivo prateći sve epizode „Romantične doline“, upoznala se sa glavnim tokom serije koji je bio zasnovan na ljubavnoj priči između Bernarda i Sare. Bernard je bio sin jedinac najmoćnijeg čoveka u gradu, čije je predak osnovao to mesto i san svih devojaka u njemu. Među njima su postojale dve, tri iz uglednih porodica sa kojima je on ranije imao nekakve veze a koje su jako želele da se udaju za njega, međutim on se sada zaljubio u Saru i želeo je samo nju. Pojava nepoznate devojke sa strane koja je bila samo obična učiteljica, pomrsila je sve planove tih devojaka i izazvala jaku zavist kod njih. Ljubomora koja se pojavila kod njih pretvorila se u otvoreno neprijateljstvo prema Sari i one, iako su ranije bile suparnice, udružuju se i zajedno stvarajući spletke i smicalice zagorčavaju njen život, kako bi je oterale od Bernarda i uopšte iz tog grada. Pored Bernarda uz Saru je samo šaćica ljudi, uglavnom starijih i siromašnih, koji su osobenjaci i čudaci ali pre svega dobri ljudi. Oni su bili jedini koji je podržavaju dok je većina stajala na strani domaćih cura u mestu koje se po tom pitanju tako podelilo na ta dva tabora.

Oduševljena novom serijom Dragana je pronašla i vreme kada je išla njena repriza. To je bilo u kasno doba noći ali svejedno, spremno je budna čekala da opet ponovo pogleda istu epizodu i tek onda bi zaspala.

Ona je sa velikim uzbuđenjem nedeljom seriju pokazivala Jeleni, kada je i ona bila slobodna, tada je bilo joj naročito drago što mogu zajedno da je gledaju.

Jeleni, koja je uglavnom volela sve što i sestra, serija se takođe dopadala ali daleko od toga da je kao Dragana u njoj pronalazila dublji smisao ili ideale svojih snova. Rekla je kako je očigledno da će Bernard i Sara na kraju završiti zajedno srećni.

-Tako je i najbolje, da oni koji se vole ostanu uvek zajedno, za to ćeš se i ti boriti kada jednom nekoga zavoliš snažno. I on ako te iskreno voli ,ali baš iskreno voli , želeće da zajedno ostanete i podelite ceo život. Takvog treba uvek svaka žena sebi da potraži. Da je iskreno voli!

-Bila bih srećna kada bi pronašla nekog muškarca sa kojim bi mogla sklopiti čisto poslovni ugovor o partnerstvu u zajedničkom životu, bez ljubavi ali zato sa ugovorom koji ima milion klauzula u kojima je tačno navedeno kako ko sme da se ponaša. To bi za mene bila prava sreća -objašnjava je Jelena svoju neromantičnu predstavu o savršenom braku u kojem niko nikoga ne bi mogao povrediti.

– Nemoj tako, ti se sviđaš mnogim mladićima, sigurno među njima postoji neki fin za kojeg bi mogla se udati da hoćeš.

–Da, najpre budu fini a onda se posle pretvore u veprove, životinjske mužjake koji gaze po ženi i njenom dostojanstvu.

-Neka bude da „Vi“ o tome sve najbolje znate- šaljivo reče Dragana i nežno je rukom pomazi po glavi.

U novim epizodama zavidne i pakosne suparnice udesile su da Sara ostane bez stana. Ona se morala iseliti jer joj je dotadašnji stanodavac podgovoren od strane drugih otkazao stan. Zato je morala naći novi stan i našla ga je kod gospođice Morison, jedne starije žene koja je jedina htela i imala gde da je primi. Ta žena je inače u mladosti bila prva ljubav Bernardovog oca Džona, sve dok se on posle studiranja nije oženio bogatom naslednicom, kćerkom jedinicom nekog industrijalca čiji kapital su oni potom uložili u to mesto i time ga najviše razvili. Gospođica Morison, koja se posle toga nikada nije udavala, odmah je stala u Sarinu zaštitu kako i ona ne bi doživela njenu nesrećnu sudbinu.

Posle stana Sara je dobila otkaz i sa posla, lažno su je optužili da je batinama nasrnula na jednog učenika a koji se ustvari tukao u dvorištu.

I u vezi posla opet joj je u pomoć pritekla gospođica Morison koja je uspela zaposliti kao šivačicu kod jedne svoje prijateljice. Sari na novom poslu nije bilo baš lako ali samo da bi ostala u Bernardovoj blizini, bila je spremna na sve.

Onda Bernard donese važnu odluku da se oženi Sarom i tako okonča sve njene nevolje sa preživljavanjem.

On je u jedno vrlo romantičnoj sceni, sa jako dirljivim rečima zaprosi pitajući da li je spremna da svo vreme do kraja života provedu zajedno. Ona sva srećna pristade da postane njegova žena.

Draganu je najpre neobično dirnulo to što je Sara postala šivačica kao i ona, to je bila još jedna sličnost između njih dve, koje su bile iste romantične duše. Koliko šivačica je samo ona poznavala koje su nagnute na šivaću mašinu, po celi dan vredno radile dok im je u srcima gorela jaka tuga i ljubavna čežnja. Koliko je poznavala onih koje žive za jednog čoveka kojeg nesrećno vole ili se nadaju da će se tek pojaviti.

Ali to je bilo ništa u poređenju sa time koliko su joj posle onog dirljivog prošnja iz očiju suze tekle kao reka.

U međuvremenu, tu u njihovom dvorištu, nastavljala se teška porodična drama Simonovića. Kao da je kod muža nastupilo potpuno ludilo, kao da je hteo konačno i da ubije svoju ženu, jedne večeri je nasrnuo na nju gore nego ikada. Ovaj put žena je uspela nekako da istrči iz kuće, za njom je istrčao i on da bi je stigao ali je ona brzo bežeći kroz otvorenu kapiju istrčala vani na ulicu. On je jurio za njom do kapije, potom tu zastao i psujući vratio se nazad u kuću, u kojoj su plakala deca. Unutra je krenuo da se dere na decu i bez štednje počeo da udara po njima. Tada žena vrativši se u dvorište i čuvši da unutra tuče decu, potrča nazad u kuću da ih spašava. Ali onda na vratima se pojavi muž i ovog puta uz par dugih, brzih koraka sustiže je i stade udarati po glavi.

-Neka ga neko zaustavi, pomozite joj, pomozite joj! -vrištala je Jelena koja je sa sestrom bila izašla napolje.

Gojko koji je stajao na tarasici svoga sprata ukočen u strahu, nije smeo ni pokušati nešto da preduzme. On je već imao iskustava sa nasilnim stanarima, koje je pokazalo mu da direktnim mešanjem može i sam postati žrtva. Zato je samo stajao i odmahivao glavom.

Tada Mata koji je isto celo vreme bio tu i sve gledao, pritrča i snažnim rukama dohvati muža i odbaci ga na stranu. Ovaj potom pokuša da se ponovo povрати prema ženi ali Mata

raspalivši ga teškom pesnicom jednom, pa onda još nekoliko puta, obori ga na zemlju gde on ostade ležati.

Ležao je tako par trenutaka a onda neočekivano hitro skočio na noge i pojurio do jedne drvene stolice, koja se nalazila ispred Matine radionice i baš njemu pripadala. Zatim je sa tom stolicom jurnuo na Matu i njom ga jednom udario po rukama, koje je on ispružio da bi se zaštitio, pa zamahnuo da ga udari i po drugi put ali Mata, bolje približivši se, brzo ga ščepa prsa i privuče sebi. Ovaj ispusti stolicu i tada otpoče borba rukama koja je ličila na rvanje i davljenje, borba izdržljivosti snage obojice, koji će biti jači. Prvi koji popusti naći će se na zamlji i pod nogama ovog drugoga da ga izgazi. Uz jako stezanje i stenjanje, obojica su gurali se čas na jednu, čas na drugu stranu po dvorištu da bi neki nadvladao ali pobjednik se nije mogao predvideti. Sa trenucima koji su promicali, shvativši da može biti savladan, nasilni muž se nekako istrže iz Matinog zahvata i pobeže kroz kapiju nekuda na ulicu. Mata koji je isto bio iscrpljen borbom i onom stolicom dobro mlatnut po ruci koja je krvavila, tada samo klonuvši sede na zemlju.

Njemu u pomoć pritrčашe Gojko i obe sestre. Oni ga podigoše na noge, povedoše nekoliko koraka do stola i postaviše ga da sedne na stolicu pored njega. Odmah odoše po vodu i zavoj da bi mu pomogli.

Dok su ga oni tako oporavljali, žena koja se za to vreme bila se izgubila iz vidokruga jer je ušla u kuću da umiri decu, pojavila se na velikim merdevinama koje su bile naslonjene na krov nove Gojkove kuće. Merdevine je tu postavio Gojko koji se tih dana penjao na dimnjak, da bi popravio kapu dimnjaka koja je htela da otpadne. Tih nekoliko dana ona ih je gledala tu ostavljene i verovatno svašta pomišljajući. Ona se velikom brzinom ispela na krov kuće i rukama bila prihvatila samog dimnjaka.

-Šta radiš tu, kuda ćeš ? -povikaše na nju svi grupno kada je primetiše.

- Hoću da se ubijem, dosta mi je, ne mogu više!- vikala je dok je krovom slobodno hodala prema donjoj strani kuće.

Kuća se sa svoje donje strane nadvijala nad ulicu, koja je bila još za jedan nivo spuštena ispod, tako da je visina na kojoj se žena nalazila bila oko petnaest metara. Više nego dovoljno da se ubije. Osim toga ulicom su prolazili i automobili, ne baš često ali je mogla da dodatno padne pod neki od njih.

-Vrati se, nemoj to da radiš, vrati se- zvali su je odmah upalašeno svi sa zemlje nazad.

-Molim te vrati se, nemoj da se ubijaš zbog jednog skota – zvala je i Jelena, međutim ona ih nije poslušala.

U dvorište i oko njega, privučeni dugom galamom i uzvicima počeli su da pristižu ljudi iz komšiluka. I prolaznici koji su zatekli

se tu, ugledavši ženu na krovu koja hoće da skoči odatle zastajali su, tako da se tu ubrzo okupi grupa sa dosta sveta. Neko je već bio brz da pozove i policiju a oni sa sobom dovedoše bolničare i vatrogasce.

Dok je ona stajala na krovu, sa jedne strane kuće koju nije mogla da vidi, policajci su vešto i polako penjali se uz merdevine kojima se i ona ispela na krov. Sa druge strane u vatrogasnom vozilu sa dizalicom i korpom na vrhu, nalazio se jedan vatrogasac koji se spremao da u tome popne se kod nje. Žena u rastrojstvu je dobro videla korpu dizalice koja joj se približava sa donje strane, tražila da stanu i ne približavaju se do nje. I dalje je pretila da će skočiti, govorila da je sudbina nateruje na ovo, da ne može više. Da je ne bi upravo on izazvao da skoči, vatrogasac se morao zaustaviti sa približavanjem na pola puta u vazduhu. Sa druge strane, da bi ostali neprimećeni policajci su takođe jedva se pomicali napred, tako da je situacija i dalje bila opasno neizvesna. Svaki sekund postao je velik i činio se beskrajno dug jer je u toku njega nekoliko puta ona mogla doneti odluku da stvarno skoči.

Sa zemlje, izdvojivši se malo od okupljenog sveta, Jelena koju je žena jedino htela da čuje, molila je da to ne radi. Govorila joj je da je ona sami anđeo, svetica i mučenica koja ne sme da nastrada, da nedužni ne smeju više da stradaju i gube živote jer ih niko na ovom svetu nije vredan. Njen glas pod nagonom jake

želje da je odgovori od te namere postajao je preklinjući a od straha i iskrenog žaljenja na trenutke i plačan:

-Ja te dobro poznajem, ja sve znam koliko si se patila. Ti si kao moja majka koja je isto mnogo patila ali nije to radila nego je našla snage da se bori za mene i sestru.

Njene reči su delovale umirujuće na ženu koja je slušala kao da prvi put čuje da je nekome stalo do nje i da je neko ranije već delio njenu sudbinu.

Za to vreme policajci su neprimećeno sa zadnje strane i dalje pomicali se napred.

A Jelena je ubeđujući je da ne skače, govorila i govorila, pri tome stalno pozivajući je da siđe dole.

Najzad nekako, kada je čovek u korpi bio počeo da prilazi blizu a žena okrenuta samo njemu počela da vrišti na njega da ne prilazi, policajac koji je prilazio sa druge strane uhvati je čvrsto iza leđa obema rukama.

U trenu se na krovu oko njih dvoje, stvori još nekoliko ljudi koji je potom spustiše na zemlju. Na zemlji najpre priđoše joj bolničari sa injekcijom za umirenje a potom i Jelena koja je već opijenu sedativom snažno zagrlili i poljubi u glavu.

Bolnička kola odvezla su ženu odmah u bolnicu, nakon čega se i svi ostali razidoše.

Deca koja su bila ostala sama jer se muž više nije pojavljivao, te noći spavala su kod sestara koje su trudile se da, koliko mogu, pruže im pravu roditeljsku negu. Sutradan su i njih ljudi iz socijalne službe odveli nekuda kod sebe.

Od tada niko više od Simonovića nijednom se nije pojavljivao u Gojkovom dvorištu.

Nakon ovog događaja Jelena je sa Matom uspostavila prijateljski odnos, on je svojim spasavanjem nezaštićene žene od muževljevog nasilja, odjednom u njenim očima pretvorio se u heroja. Jelena mu je odmah i priznala zašto ga ranije nije ni pozdravljala, rekla mu kako je čula da je u mladosti uradio isto što i njen otac, napustio je svoju porodicu koju je trebao da čuva. On je na to ravnodušno odgovorio, da sigurno nije mnogo pogrešila što sa takvim nije htela da se pozdravlja, jer on zaslužuje da ga ljudi zaobilaze. Od tada njih dvoje lepo razgovaraju svaki put dok ona ne primeti da on ima alkohol uz sebe. Ako bi primetila da on ima nešto ispred sebe da pije, onda bi ga ponovo ćutke zaobilazila da ne troši reči na pijanog čoveka. Njemu to nije nimalo smetalo, još je pohvalio postupak devojke koja zna da se ispravno postavi prema ljudima. Zbog toga je njihov odnos međusobnog prijateljstva iz dana u dan sve više jačao.

Kod Dragane novost je bila ta da je otpočela ponovo raditi. Istina, od sada zbog manje posla je radila po skraćenoj satnici ali i to je za nju bila promena na bolje kojoj se radovala. Zahvaljujući kratkom radnom vremenu čak je uspevala i dalje da stigne pratiti dnevne epizode „Romantične doline“ . Samo je na reprize preko noći bilo malo teže isčekati ali opet uredno i bez budilnika budila se na vreme da ponovo odgleda svaku epizodu. Kako je sada na poslu manje radila nije joj teško padalo što odvaja sebi od sna, mada znajući koliko je volela tu seriju čak i da jeste, to ne bi ništa promenilo, ona bi to opet isto radila.

Pred Bernardom i Sarom pojavila se nevolja.

Bernard je imao za cilj da se na izborima kandiduje za kongresmena. On se već godinama pripremao za to i već je bio otpočeo svoju političku kampanju. Ali Sarine protivnice iskopale su iz njene prošlosti jednu ružnu mrlju. Naime, njen otac je nekada bio poverenik vlade u poslovima izgradnje škola za siromašne. Međutim gradnja tih školi je ubrzo zaustavljena jer je novac za gradnju nestao i zbog toga je izbila velika afera. U toj aferi Sarin otac je osuđen zbog pronevere novca i završio u zatvoru sve dok tamo nije umro. Ta sramota ostala je vezana za Sarinu porodicu i mogla je uništiti Bernardovu buduću karijeru ukoliko se bi se on uzeo sa njom.

Kada je i Bernard saznao za aferu (što su mu zlurade suparnice odmah prenele) Sara mu je ispričala celu istinu. Njen otac jeste osuđen zbog pronevere državnog novca ali novac nije uzeo on. Njenog naivnog oca je prevario partner čija firma je bila zadužena za gradnju. On je uzeo sav novac i negde ga sakrio dok je gradnja škola ubrzo zaustavljena. Od tada njen otac je osuđen ležao u zatvoru sve do smrti a njegova porodica završava u siromaštvu. To je bila cela istina.

Bernard veruje u svaku Sarinu reč ali to ništa ne menja jer i dalje će mu smetati da se kandiduje na izborima. Zbog toga on mora da izabere između Sare i političke karijere. Tada on postaje spreman na veliku žrtvu i odriče se karijere radi ljubavi.

Nakon Simonovića, Gojko je za novog stanara u staru kuću primio jednog samca. Jelena ga je slučajno prva videla dok se vraćala sa posla. Stajao je ispred ulaza svog stana zajedno sa Gojkom koji ga je još upoznao sa pravilima i običajima kućnog reda u njegovom dvorištu. Novi stanar, sa samo jednim starim koferom koji je doneo, nekako je odudarao od običnog sveta, u njegovoj pojavi bilo je nečeg neobičnog što je skretalo pažnju

na sebe. Najpre zbog toga što mu je samo držanje bilo nekako kicoško ali i način oblačenja jako upadljiv za oči. Na sebi je preko obične crne majice nosio smeđi sako a dole šivene bele pantalone sa šavom od pegle i lakovane cipele. I odelo i cipele bili su nešto što je bilo jako moderno ali pre deset i više godina, dok su u sadašnjem vremenu delovali promašeno i malo neukusno. Videlo se da je on sa tim odelom, nekad ranije voleo da bude moderno obučen i da se tada šepuri u onome što deluje otmeno. Sada kao da nije još shvatao da je njegovo oblačenje u ovom vremenu postalo staromodno i da on sam nije više mlad čovek kao nekad (mada nije bio ni star). On je tako obučen mogao da deluje čak i smešno, dok drčno uspravnog hoda veruje da tako pleni svojom pojavom, kako njegovo vreme još nije prošlo, da u njegovom držanju nije bilo i nečega drskog, što je opominjalo da taj čovek može da bude i opasan. Ta drskost u držanju govorila je da on sigurno iza sebe ima nemirnu prošlost, koja nije bila nimalo čista, nego ispunjena raznim nedelima i lošim postupcima prema ljudima oko sebe. Čak i to što sa četrdeset godina dolazi kao samac, sa samo jedim starim koferom u kojem je sva njegova imovina, da stanuje u staroj kući u neuglednom predgrađu, jasno je govorilo da se sigurno radilo o poročnom čoveku.

Ni za Jelenu nije bilo sumnje da je on vrsta propalice, odmah je zaljučila da se radi o još jednom klošaru kojima se više ne može znati tačan broj. Zato je tek naveče pred spavanje, rekla sestri

da je u dvorištu videla novog stanara i da je izgledao joj nesimpatično, te stoga ne mora da žuri da se upozna sa njim i ne trudi mnogo da mu se pokaže kao dobra susedkinja. Bolje je da bude oprezna jer teško da će neko normalan doći kao stanar u to dvorište.

Dragana je novog stanara videla tek sutradan popodne kroz prozor spavaće sobe. Pogledala je napolje i shvativši da je to Gojkov novi stanar otkrila još nešto - da joj on deluje poznato. Da, delovao je neverovatno poznato, kao neko koga jako dobro poznaje, kao neko ko je u prošlosti bio joj blizak. Pogledala je još pažljivije u njega da bi ga prepoznala a onaj osećaj bliskosti i naviranja emocija se još više povećavao.

Onda se setila i nije mogla da poveruje svojim očima -pa on je bio isti kao Bernard. Uspravan hod, samouvereno držanje a crte lica kao da su Bernardove preslikane.

Morala je da izađe napolje, da ga pogleda iz još bližeg položaja i onda se ponovo uverila da ne greši. Od uzbuđenja samo što nije glasno uzviknula: to je stvarno Bernard!

Novi stanar koji je primetio kako ga ona posmatra, kratko ju je pogledom odmerio i nije prepoznao u njoj Saru niti bilo kakvu drugu lepotu. On se bio spremio da krene negde ka gradu i iz istih stopa krenuo je tamo.

Bez obzira na to Draganino uzbuđenje nije opadalo, ona kao da je ispunila svoju veliku životnu želju da sretne pravog Bernarda, koji će uz to što je jako privlačan još i da stanuje pored nje u istom dvorištu. A možda se u vremenu ispred njih dogodi i nešto romantično baš kao u seriji koju prati. Koliko je odjednom postalo uzbudljivo to mesto i njen život.

Svoje uzbuđenje nije mogla da sakrije ni kada se vratila Jelena. Odmah je upitala da li je primetila sličnost između novog stanara i Bernarda iz serije „Romantična dolina“. Iako je ona stvarno postojala, Jelena nije bila primetila nikakvu sličnost a čak i da jeste, ne bi bila nimalo uzbuđena zbog toga.

Odgovorila je da nije i da niko sličan Bernardu ne dolazi ovamo.

Dragana je pozvala da sledeći put više obrati pažnju i rekla da će odmah primetiti sličnost koja je neverovatna.

-Ako je tako pazi da se ne zaljubiš u njega, može biti da je on neka baraba- savetovala je Jelena.

-Sigurno neću da se zaljubljujem u barabu ali šta ako nije?-
pitala je uzbuđeno.

Tada su joj budnoj krenuli da na oči naviru snovi o njenom pravom muškarcu, kojeg je sanjala celog života a koji se sada pojavio. On je lep i ako je uz to fin i nežan, da može da se zaljubi u nju koliko ona u njega, gde može biti veća sreće od toga.

Dočekala bi konačno ono za šta vredi čekati celoga života, ono u

šta je sama već sumnjala da će doživeti ali kada sreća zakuca na nečija vrata ništa nije nemoguće.

Sledećih dana ona se stalno, što namerno, što iz podsvesne želje, vrzmala po dvorištu dok se nije upoznala sa njim. On se već bio upoznao sa Matom, često je sedio sa njim za stolom ispred radionice, pa je bilo vreme da se i ona predstavi kao susedkinja iz istog dvorišta.

Upoznavši se tako saznala je samo da se on zove Ljuba i kako se usputno nasmešio i rekao da mu je drago, ona se sva ozarila srećom. Bilo je to jako lepo za početak, obećavalo joj da bi nešto važno između njih moglo se dogoditi u narednom vremenu.

Već sledeći put u razgovoru sa njim, ona ne izdrža a da ga ne upita da je li upoznat sa serijom „Romatična dolina“ i o njegovoj sličnosti sa Bernardom.

-Vi strašno ličite na Bernarda glavnog lika iz serije „Romantična dolina“ , da li možda gledate tu seriju?

-Ne, jel taj dasa tamo gazi sve što je žensko? - bezobrazno je zapita.

Njoj beše neprijatno što to čuje ali pređe preko toga i stade objašnjavati:

-Zapravo Bernard je vrlo romantičan, on voli samo jednu devojkicu i sve daje da sa njom provede život.

-Znači slepac. Ja nisam od takvih ako žena nečemu valja, odmah se obrušavam na nju.

Dragana je bila jako razočarana time što čuje, jako je žalila što stvarni živi muškarac nije poput onoga kojeg svakog dana gleda na ekranu. Ipak kako je bila sklona da nesumnjičavo veruje u lepotu, u svom mozgu nije mogla ni pojmiti da lep čovek može biti propalica i ološ kakav je bio Ljuba.

Zato je nastavila i sledećih puta, u svakoj prilici koju je nalazila, prilazi Ljubi pokušavajući da sa njim uspostavi bar dobar susedski odnos. U početku sva njena želja bila je u tome da bar sa njim može pričati o omiljenoj seriji, o lepoti romantike koja prosto izvire iz nje samo ako se pažljivo gleda. On ne zna o čemu tamo se radi ali kada bi pogledao, bila je sigurna da bi se i njemu dopala. A imati u blizini sebe nekog sličnog Bernardu bilo je jako uzbudljivo, takvo lepo uzbuđenje kakvo ona nikada u životu nije osetila.

Iako je zbog toga stalno se vrzmala i obletala oko Ljube, pažljivo loveći priliku čim ga ugleda da ulazi u dvorište, ništa nije postizala, on je grubo okretao glavu na stranu i prolazio pored nje kao pored drvene tarabe.

On je najviše želeo da bude u društvu sa Matom i to onda kada je ovaj imao šta da pije. Kada bi iz svoje sobe kroz prozor video ga kako nešto napolju radi, on tada ne bi izlazio vani ali kada bi

primetio ga kako sedi sa flašom na stolu i pije, odmah bi izlazio napolje, noseći sebi u ruci čašu govorio:

-Ne mogu da razumem ljude koji mogu sami da piju, ja to nikada ne bih mogao. U društvu je uvek bolje i slađe. Onda bi sedao za sto i podmetao čašu da sipa i njemu.

-Dobro, videću te kada ti budeš imao nešto da se popije, da li ćeš me onda pozvati?- prebacivao mu je Mata.

-Naravno da hoću, ja nikad ne pijem sam.

- Kada će se to dogoditi, koje godine? –pitao bi ga.

-Ima vremena, ima vremena... -odgovarao bi Ljuba pošto bi prvi gutljaj već otpio.

Mata je osećao da to vreme neće brzo doći i kao čovek kome piće mnogo znači, počinjao je da se krije od njega unutar radionice svaki put kada bi sebi kupio nešto da popije. Zbog toga skrivanja na koje je bio prinuđen, brzo je omrznuo Ljubu.

Ljubini dani bili su ispunjeni skitnjom, budio se nešto pre podne i nedugo zatim odlazio u pravcu grada u svoju dangubničku misiju. Bio je stalno bez posla i išao je navodno da ga traži.

Nevolja je bila u tome što nikada nije voleo, ni hteo da radi, pa mu je trebao posao gde se plata prima bez rada a takve niko nije hteo plaćati. Njemu su najviše odgovarali kakvi mutni poslovi sa prevarama ili čak krađama, gde se jedino tim načinom može lako doći do novca. On je od ranije bio navikao

da tako uzima lak novac, pa je preko svojih poznanika više nastojao da uđe u takve kombinacije.

Pokušavao je da postigne još nešto što se teško postizalo: da bez posla i novca dođe do kakve privlačne žene, koja je još imućna da može da ga prihvati kod sebe, da se konačno reši nemaštine i bede u koju je već duže vremena bio zapao. On je kao privlačan muškarac, nekada lako osvajao žene među kojima je bilo onih sa novcem dobrostojećih ali je zbog svoje neobuzdanosti i lošeg karaktera takve prilike uvek na kraju upropaštavao . Sada mu je baš loše išlo i postajao je svestan da će biti srećan ako pronađe neku koja će biti samo lepa da bi time ispunio prazninu koja se tmurno nastanila u njemu. Ali bez novca kojeg uopšte nije imao, to je teško mogao postići.

Prolazio je tako grad uzduž i popreko, svraćajući u kafane i sva moguća mesta gde je nekoga poznavao. Hvatao se društva onih koji su slični njemu, tražeći sitne pozamnice ,nadajući se kakvoj časti i besplatnim pićima koja su bila mu najveća zadovoljstva ako je neko od njih bio spreman da ga časti. Tako je jedini rezultat njegove skitnje, bio kasni noćni povratak u bedni stan i samo jedna dobra stvar u svemu tome: što pijan i teško umoran ima vremena da ujutru odspava dokle želi.

Inače za lošu sreću i neuspehe u pokušaju da uzme neki novac, već je i on bio počeo da okrivljuje Gojkov stan jer otkada je kod Gojka, nikako da se pokrene napred.

Ali kada bi u dvorištu ugledao mladu Jelenu odmah je menjao mišljenje.

„Neodoljiva je, prava je sreća imati nešto ovakvo u svojoj blizini“ - mislio je.

Ona mu je mogla postati uzbudljiva avantura u praznom i bednom životu koji je vodio. Lepše nije mogao ni poželeti, samo ako postigne to da je ima.

On odluči da smanji lutanja po gradu i da više vremena troši u dvorištu, kako bi zagrejao ovu devojkicu za svoj nekadašnji poznati čvrsti muški šarm i lepotu koja je bila na pragu prolaznosti.

Međutim uvek podozriva i skoro prema celom muškom rodu hladno bezosetna Jelena, nije se ni osvrkala na njegove nametljive i u isto vreme nekim mačom stilom odvratne nastupe prema njoj.

Već kada je postalo joj čisto jasno da se tim načinom on njoj udvara, odmah mu je rekla da ona od onih koje dobro znaju šta hoće, da je vrlo malo muškaraca kakve ona ceni a da on sigurno nije od njih.

„Mala je drska“ - pomislio je on ali nije nameravao da odustane.

Zbog toga je nastavio još upornije da se nameće, da po svom oprobanom receptu sa laskavim rečima pokuša kod nje da

zadobije više prostora za plasiranje zavodljivih laži, koje su mu uvek ranije prolazile.

Ali Jelena je još hladnije ignorisala svaki njegov nastup, pitajući ga jedino kada će da odustane.

On je odgovorio da nikada ne odustaje jer nije navikao da ga neka odbije. Majstor je u osvajanju i ona može samo da izabere kada će da pristane, pre ili kasnije.

Jelenu je takav bezobrazan nastup muškaraca mrzela više od bilo čega na svetu.

-Ako pokušaš i dalje da mi dosađuješ, ovde će doći moji prijatelji koji će ti polomiti i ruke i noge! Da li si me razumeo?

-Ko su oni?

-Moji bivši momci koji me uvek štite kada mi zatreba.

Jelena je blefirala kada je rekla da ima prijatelje koji mogu da je zaštite, ustvari vodeći svoj težak život, nije ni imala pravih prijatelja a iznad svega mrzela je ljude sklone bilo kakvom nasilju.

Ali to je itekako delovalo kod Ljube , on je od ranije već imao iskustava sa nameštanjem batina kojima su povod bile lepe žene.

U njegovom svetu to je bila najobičnija svakodnevna pojava, tako da je poverovao i uplašio se. Lako se moglo dogoditi da

neka besna pseta kojima se ona sviđa dođu tu, i hvatajući ga samog u ovoj staroj kući, premlate ga i izlome sve u njemu, da se danima vuče ni živ ni mrtav.

Osim toga ta pretnja je nosila i jednu sasvim jasnu poruku: da ona nikako i ne pomišlja da ima bilo šta sa njim.

To mu je bila najbolja potvrda da želi da ga odbije, ne želeći čak ni da ga vidi u svojoj blizini.

Zbog Jeleninog odbijanja Ljuba je bio strašno besan. Tako je lepa a odbijala ga grubo kao nijedna do sada. Sa time se nije mogao pomiriti, danima je ležao je u krevetu smišljajući šta bi mogao da preduzme, kako bi uspeo da je dobije i ništa nije uspevao smisliti. Jedino je mogao da sebi prizna poraz ali to nikako nije bio spreman da uradi.

Umesto toga, kako je bilo sklonu njegovom karatkeru, pre je postao spreman učiniti nešto što će naterati je da zažali i naneti joj što težu patnju .

Otac je zbog odustajanja od političke karijere, grmeo na Bernarda:

-Bernarde to je nedopustivo! Tvoj deda je kao radnik na izgradnji pruge koja je prolazila kroz ovaj kraj, zajedno sa

grupom radnika osnovao ovo mesto. Sami su napravili prve kuće od dasaka , od brvana podigli su crkvu a potom sve ostalo što je bilo potrebno dok nisu stvorili gradić. Tvoj deda je bio vođa tim ljudima i osnivač svega što danas postoji u ovoj dolini, da nije bilo njega mesto danas ne bi ni postojalo. Ja sam posle ženidbe tvojom pokojnom majkom, vratio se ovde da sa njenim novcem otvorimo rudnik i dve fabrike, koje su postale nosilac razvoja celog grada. Naša porodica je uvek sve činila za dobrostanje ovog mesta i to znaju svi.

Ali u ovim vremenima nove nevolje zakucale su nam na vrata. Vlada više ne ulaže u ove krajeve, grade novu prugu koja ne prolazi kroz naše mesto a kada je završe našu će zatvoriti, naš rudnik i fabrike će postati nerentabilne i one će morati da se zatvore. Ljudi će ostati bez posla i morati otići odavde a mesto će se ugasiti. Zbog toga moraš da pobediš na izborima i svom snagom boriš se za pomoć vlade, da ulaže u infrastrukturu ovih krajeva koja će ih spasiti propadanja.

Bernarde ti pred sobom imaš važnu životnu misiju. Ne smeš ni zbog koje žene da je ugroziš. Moraš da prekineš sa tom devojkom nečiste prošlosti i to ne zbog sebe, nego zbog dobra drugih.

Ti imaš novac, ugled i sve što želiš na izboru ali postoje ljudi koji zavise od tebe i nemaju izbora. Zbog njih moraš biti spreman na svaku žrtvu.

Bernard se tako nalazio pred mučnim izborom i bilo mu je veoma teško.

Jednog dana kada se Jelena vraćala sa posla, u dvorištu je zatekla Matu kako sedi za stolom bez pića a podalje od njega, naslonjen na vrata svoga stana stajao je Ljuba. On je prebacivao Mati, kako to da mu je odjednom za stalno nestalo pića, kada je počeo da poneku čašicu deli sa njim, očigledno shvativši da Mata sada kad ima nešto da se popije krije samo za sebe.

Jelena u prolazu pozdravi Matu, na šta joj on prijatno uzvрати i ona ne zastajući se nastavi ići prema stanu.

-Dobar dan lepojko- cereći se dobaci joj Ljuba ali ona i ne pogledavši ga, nastavi dalje kao da ništa nije ni čula.

Zbog toga, on iziritiran njenim prezirljivim nipodaštavanjem, reče:

-Kako ću je naučiti pameti!

-Koga ćeš naučiti pameti?- iznenada ga vrlo zainteresovano upita Mata.

-Ovu malu glupaču.

-Nju ne smeš da diraš, nemoj da se igraš sa sobom.

-Šta je, hoćeš je ti za sebe? Voliš mlade devojčice i ti tako star? Misliš da bi ona htela i sa tobom da se igra bockanja?

-Ona je moja posvojena kćerka i pod mojom je zaštitom, tako da paziš šta radiš i govoriš, je li ti jasno?- ljutito mu kaza.

-I da ti je stvarno kćerka, tebe se uopšte ne plašim. Nosio sam se kroz život sa puno opasnijim nego što ste ti i ona i nikad se nisam ničega bojao- odbrusi mu Ljuba.

Posle toga on se zlovoljno povuče u stan.

Već je u glavi imao smišljen plan osvete: Jelenina sestra Dragana bila je slaba prema njegovoj lepoti i nju je mogao imati kad hoće. Tako će on lako moći oduzeti joj jedino što ona sada ima- sestru.

Sara je odlučila da preseče Bernardove muke tako što će ona da se žrtvuje, otići će iz Bernardovog mesta i života, tako će mu najbolje pomoći.

Ponovo bila na istoj železničkoj stanici, gde je došavši prvi put u Bernardov grad sreća ga i upoznala, onda kada se on ljubazno ponudio da joj pomogne. U sebi je šaputala :odlazim slomljenog srca ali samo ću po dobrom i ljubavi pamtiti ovaj grad, Bernarde nikada te neću preboleti ni nekoga voleti ko tebe, ti ćeš ostati onaj koji će zauvek biti u mom srcu. Kupila je kartu i sama noseći svoje teške kofer,e sela na klupu i

čekala da stigne voz. Kada su na razglasu javili da je voz upravo stigao na peron, ustala je i pošla prema njemu. Oči su joj bile napunile se suzama, koje nije uspevala zadržati da ne krenu niz lice. Držeći kofere u rukama nije mogla da ih briše, tako da su se one vidljivo slevale niz njene obraze. Prišla je do vrata voza, a kada se spemala da zakorači i uđe u njega, čula je Bernardov glas:

-Saro zar ćeš stavrno da me ostaviš?

Njegov glas je iznenadio i obradovao ali ona okrenuvši se i pogledavši ga u njegove tužne oči odgovori:

-Tako će biti najbolje za sve nas.

-Da li to znači da si me zaista prestala da voliš?

-Nikada te nisam prestala voleti ali najbolje će biti da odem i omogućim ti da nastaviš život bez mene.

-Ako me voliš nemoj to da mi uradiš, nemoj da me ostavljaš?

-Ja te volim i zato hoću da se žrtvujem za oboje, odlazim ne mareći za svoja osećanja.

-Reci mi da to želiš i poći ću za tobom svugde sa tobom gde ideš i ti. Dići ću ruke od svega, ti si mi najvažnija.

Tako je ubedio Saru da mu se vrati nazad. On će ipak da odustane od političke karijere, samo da bi ostao sa njom po svaku cenu.

Ljuba je zapamtio kako Dragana voli da gleda neku seriju u kojoj se pojavljuje lik sličan njegovom. Brzo je pronašao tu seriju, priznavši da je ona u bila u pravu. Sličnost sa glavnim likom je bila očigledna, samo što on nikada nije bio čovek poput Bernarda. Nikada mu se nisu dopadali takvi ljudi, fini koji paze i sve čine da u očima drugih zasluže poštovanje. On nikada nije mario kako da pred drugima bude ispravan ili još gore po volji, na prvo mesto uvek je stavljao svoju volju i nije ga bilo briga da li će neko zbog nje nastradati ili biti povređen.

Odgledao je par dana seriju i u njoj video Bernardovu odanost i spremnost na žrtvu zbog žene koju voli. Video je njemu neshvatljivu veru u jednu ljubav koja je za celi život i ubeđenost da bez te ljubavi ni život nije nešto mnogo vredan. Slušao je velike ljubavne izjave, reči nastale iz iskrenih i najčistijih osećanja, velika obećanja i zaklinjanja do smrti.

Pokušavao je i da upamti nešto od njih, kako bi u u skraćenom ili prenesenom smislu mogao ih posle ponoviti pred Draganom.

„Opa, znači sestra nam baš voli romantiku, lepe i verne muškarce“- razmišljao je u sebi .

„Puno sanjari u odnosu na ono što ima sa svoje strane da podari jednom takvom muškarcu“.

Biće zabavno videti kako se ta isčerupana kokoška, topi od miline kada obaspem je jeftinom pažnjom i koplimentima kao da sam pravi romantičar.

Još bolje će biti videti mlađu joj sestru kako će se gadno iznenaditi, kada ovu budem imao u šaci.

Tako se on jednom obratio Dragani:

- Znaš li šta je novost kod mene? I ja sam počeo pratiti seriju „Romantična dolina“ o kojoj si mi govorila. Bilo mi je krivo što sam onako loše se podneo kada si mi govorila o njoj. Većina tih serija sa televizije su gluposti i zbog toga ih mrzim. Ali rekoh sebi, komšinica je vrlo pametna i lepa, nije moguće da ona gubi vreme na gluposti. Pogledao sam par epizoda i jako mi se dopala. U njoj stvarno ima nečeg romantičnog i lepog što čoveku razneži dušu.

Dragana se oduševila time što čuje i onda upita:

-A sličnost između Vas i Bernarda, jeste li primetili?

-Iskreno, neku veliku sličnost i nisam video ali jako sam srećan ako tebi ličim na njega.

-Itekako ličite a on je mnogo lep.

-Ti si takođe lepa, lepša od njegove Sare.

Iako ona nije mogla da poveruje u njegove reči, bila je jako srećna zbog njih.

-Hvala vam, to je najlepší kompliment koji sam ikada dobila.

-Onda, možemo li ponekad da pijemo kafu i malo pričamo o omiljenoj nam seriji?

Kada je Jelena prvi put videla Ljubu kako sedi sa Draganom u dnevnoj sobi, neprijatno iznenađena pogleda na sestru ljutitim pogledom, kakvim je nikada do tada nije pogledala.

-Pozvala sam komšiju na kafu, prvi put je kod nas- kao u odbranu reče ona.

-Da, razgovaramo o našoj omiljenoj seriji, ona mi kaže da ličim na Bernarda, da li i ti misliš tako?- smeškom koji je bio cerenje u lice, on se obrati Jeleni.

Ali Jelena mu ne ostade dužna.

-Bernard živi u velikoj kući sa poslugom, do koje vodi staza sa drvoredom, šta ti imaš od toga?- prezirljivo ga upita ona.

-Nekada se imalo dosta toga ali ljudi su me oterali u propast. Inače, danas ne bih bio ovako prazan – odgovori Jeleni a onda zbog odgovora za koji je znao da izgleda providno, nastavi govoriti Dragani:

- Bili su mi prijatelji a ovamo su me lagali, krali i varali. Lopuže i ološi, svi oni su bili.

Dragana odmah primi njegove reči sa iskrenim saučešćem i razumevanjem, pa je sa žaljenjem gledala u njega.

-Znači prijatelji su ti bili isti kao i ti, šta se drugo moglo očekivati- ubaci se Jelena.

- Nemoj tako- opomenu je iz pristojnosti Dragana, kao što je uvek radila kada je ova bila tako otvoreno iskrena prema onima koje nije volela.

-Nije važno- kao ne ljuteći se reče on- mene te stvari sa novcem nikada nisu mogle mnogo pogoditi. Ima u životu i važnijih stvari. Ni sa ljubavlju nisam imao sreće ma koliko da sam je želeo- tu on značajno pogleda u Draganu koja obori pogled pred tako direktnom izjavom.

-Kao da mi nije bilo suđeno da sretnem onu koja će me zavoleti- nastavi da poje samom sebi zabavnu pesmu.

-Ni ovde nećeš sresti ništa tome slično, gubiš vreme- odbrusi mu Jelena.

Na te reči Dragana je prostreli pogledom u kojem je bilo i nečega pretećeg.

Jelena nakon toga ćuteći izađe iz sobe.

Kasnije kada je Ljuba izašao ona se odmah vrati i reče sestri:

-Nemoj nikada više da ga dovodiš ovde.

-On je samo komšija koji je došao na kafu i ništa više.

-On ti nije dobar komšija i nije došao zbog kafe, nego zbog nečega drugoga.

-Bože Jelena, šta bi ti tek pomislila da sam ja otišla kod njega u stan da popijemo kafu?

-Ono što znam, već je nekoliko puta saletao me i nametao mi se vrlo bezobrazno. Odbila sam ga, rekla mu da se gubi ali on sada nešto slično pokušava sa tobom.

-Dobro ali nisam primetila da mi se nameće, pogotovo ne drsko kao tebi kako kažeš- reče Dragana razočarana onim što je čula.

-Ja sam primetila da ti se nameće a to ne valja jer je ološ.

-Šta hoćeš da kažeš, prvo se tebi udvarao, pa sada pokušava meni. Sa takvom idejom u glavi je došao ovde?

- Ne znam šta je tačno smislio ali tu može da bude mnogo toga lošeg. Zbog toga nemoj da ga dovodiš ovde ili bilo šta da imaš sa njim.

-Ali Jelena ne mogu da okrenem leđa čoveku iz čista mira, zašto tako da radim.

-Ne moraš mu okretati leđa ali nemoj taj ološ da dovodiš u naš stan ili nešto slično da imaš sa njim.

-Nisi u pravu, ne mogu ti obećati to.

-Obećaj jer mi je važno da ne bih brinula za tebe.

-Ljuba nije ološ, to bih odmah primetila.

-Jeste ološ je, nemoj da ga opravdavaš kada ne znaš ništa o njemu.

-Ne poznaješ ga ni ti ali sve loše misliš o njemu.

-Ti si oduvek bila naivna, nemoj da mu dopustiš da to iskorištava.

-Jelena, nećemo valjda da se svađamo oko toga- opomenu Dragana.

-Nećemo da se svađamo- odmah pristade Jelena.

Posle par minuta ćutanja Dragana reče:

-Dobro ja neću da ga dovedim ovde, ni da imam bilo šta blisko sa njim, obećavam ti. Da li si zadovoljna?

-Jesam, zato što mi je to bilo važno.

-Ali nemoj ni ti da ga osuđuješ kao ološa, važi?

-Neka bude tako, samo da se ne bi svađale zbog njega- nerado pristade Jelena i tako se rasprava prekide.

„Itekako ćete se još svađati“, pomisli tad u sebi Ljuba koji je sve slušao iza kuće, gde stigao da se sakrije nakon što je obišao čitav krug po dvorištu, nakon odlaska iz njihovog stana.

Jelena je bila sigurna u Draganu da ona kao što je obećala, neće ništa imati sa Ljubom. One su obe uvek se držale svakog svog datog obećanja i nikada nisu imale nikakve međusobne tajne . Tako je Jelena očekivala da će biti i ovoga puta i dalje ništa nije sumnjala.

Međutim Dragana iako nije nameravala prekršiti obećanje, zbog zaljubljenosti nije više bila u mogućnosti da se kontroliše i pridržava obećanja. Tome je naravno doprinio i Ljuba koji je svakog dana uporno navaljivao sa tobožnjim udvaranjem , pri tome uvek sve razgovore započinjući pitanjem : da li si gledala „Romantičnu dolinu“? Tako je ona ne odolevši toj privlačnosti i ljubaznosti, počela da krije od sestre kako danju kada ova nije tu, tajno sastaje se sa Ljubom. I on je dobro znao šta je posredi, pa je zato uvek čekao pravi trenutak, onda kada Jelena nije bila tu.

U novoj epizodi „Romantične doline“, Sara i Bernard su išli na jahanje. Oni su se uzjahavši dva konja bili zaputili se prema planinskoj kolibi, koju je Bernard imao miljama daleko od grada. Tako su oni jahajući, malo išli polako kasom a malo galopirajući utrivali se kroz prirodu, uživajući u njenim lepotama.

Negde na pola puta odjednom se od oblaka nebo pomračilo, a kiša samo što nije bila počela da pada. Oni odlučiše da ne odustaju od cilja, nego da jure do kolibe. Jureći tako skoro da uspeše domoći se kolibe ali negde pred njom uhvati ih jak pljusak. Taj snažni pljusak za kratko vreme pokvasi ih do gole kože, tako da kada su došli u kolibu oboje bejahu potpuno mokri.

Bernard unutra u kolibi nije imao nikakvu drugu odeću da bi mogli da se presvuku, jedva je za sebe uspeo naći jedne pantalone i neki lovački prsluk, dok je Sara sama u jednoj sobi morale se ogrnuti samo običnim ćebetom. Pošto im je bilo hladno, Bernard u malom kaminu naloži vatru da gori. Onda kada se vatra dobro rasplamaši, a on pozva i Saru da izađe iz sobe i ogreje se. Ona ogrnuta ćebetom izađe i sede na klupu pored Bernarda. Oboje su gledajući u vatru grejali se i pričali o tome koliko je ta koliba sa kaminom bila lepa.

Napolju je počelo da se smrkava tako da je plamen vatre iz kamina sve jače bacao svoju svetlost na njihova lica i tela. Bernard pod treperavom svetlošću nije mogao odvojiti pogled od Sare, koliko je samo bila lepa tako pod njom, dok je sedela tu pored njega. Nije skidao oči sa njenog lica i lepih oblih ramena koja su virela iznad ćebeta obmotanog na njenom telu. Ona to najzad primeti i upita ga zašto je tako gleda. On joj odgovori da je te večeri lepša nego ikad do sad i da zbog toga ne može da odvoji pogled od nje. Ona se nasmeši i pogleda u vatru koja je titrala u kaminu a on se približi njenom licu i poljubi ga jednom, dvaput, triput dok im se i usne ne spojiše. On je obgrli obema rukama i malo približi sebi a zatim dok je tako ljubio, polako povuče kraj ćebeta koji joj je bio zadenut na leđima prema dole. Polako je vukao ćebe sa nje, dok ga konačno nije odbacio prema podu i ono ostade tu obasjano vatrom iz kamina koja se sve više rasplamsavala unutra.

Celu tu noć u kolbi njih dvoje su proveli budni u poljupcima i milovanju. Vatra strasti gorela je u njihovom krevetu, u polutami iz koje su videle se samo siluete muškarca i žene u ljubavnom plesu. Napolju pod sjajnim zvezdama čula se samo muzika noćne tišine.

Oni su taj vikend ceo proveli u planinskoj kolibi, u maženju i razmeni nežnosti, pijući vino i jedući hranu iz zaliha, šetajući šumom i uz izjave ljubavi slušajući cvrkutanje ptica.

Njihova dva dana u planinskoj kolibi brzo su prošla i onda najzad tako potpuno sjedinjeni, puni sreće i zadovoljstva ponovo uzjahaše konje koji su čekali ih na pašnjaku i krenuše ka gradu.

Konačno- reče Ljuba naglas- već sam pomislio da ovi romantični to uopšte ne rade.

Danas ćemo malo o „jahanju“- pomisli u sebi i krenu kod Dragane u stan.

Ona je kao i posle svake epizode „Romantične doline“, bila puna utisaka od onoga što je gledala. Ova epizoda je bila ispunjena čulstvenim utiscima toliko da kada na vratima ugleda Ljubu, malo pocrveni u licu.

On prepoznavši to crvenilo poče pričati nešto o vatri koja je gorela pred Sarom i Bernardom. Ona videvši pred sobom upečatljivu sliku te vatre kako snažno bukti, zbog nečega se još više zbuni. Videći njenu nelagodnost Ljuba je dohvati oko struka i upita heće li i oni da upale svoju vatru. Ona izgovarajući se Jeleninim skorim povratkom sa posla, pokušavala je to da odloži nekog drugog puta. Međutim on reče da do Jeleninog dolaska imaju sasvim dovoljno vremena, pa navali da joj ljubi vrat i zavlači ruku pod bluzu.

Bilo je vrelo i zaparno poslepodne, kada se Jelena vratila kući i tamo zatekla Ljubu u njihovoj dnevnoj sobi još u beloj muškoj majici sa trgerima. Od velike vrućine, gola ramena i grudi su mu se znojili, dok je sedio na trosedu posle obavljenog posla i zadovoljno pušio cigaretu. Malo podalje od njega sedila je Dragana sa nekim tupim i ošamućenim izrazom lica. Jelena je jednim pogledom prešla preko sobe, preko Ljube koji se kao i uvek zadovoljno kezio i preko Dragane koja je bila sakrila pogled od nje.

Odmah je bilo joj jasno šta se tu desilo i nijednim izrazom lica ne otkrivši svoj užas, produžila je u svoju sobu. Unutra je, zatvorivši vrata za sobom, pala na krevet i zabivši glavu u jastuk da je ne bi čuli, počela gorko, gorko da plače.

Sumrak je počeo da pada kada je isplakanih očiju još ležeći na krevetu čula da Ljuba odlazi iz kuće. Onda je izašla u sobu kod sestre.

-Zaboga Dragana šta će ti „onaj“ ovde? Zašto si me lagala kada si obećala da nećeš imati ništa sa njim a ti ovamo čak odlaziš u krevet sa njim?- samo što nije vrištala ona.

- Sad znaš istinu, mi se volimo Jelena, to je dobro a ne loše kao što se tebi čini.

-To nije normalno da se volite, ti sa takvim ne možeš da se voliš, on je najgora bitanga!

-Ne govori tako za njega, on nije bitanga.

-Jeste, to se odmah vidi, svaka budala to može da oceni, samo si ti potpuno luda.

- Pa šta i da jeste kao što govoriš, mada ne verujem u to. Šta sam onda ja? Neka kraljica, kojoj će neko da podari još jedno njegovo kraljevstvo? Nisam ni ja nešto naročito, niko mi se više ne udvara, ko se interesuje za mene? A Ljuba je još lep muškarac od kojeg ne tražim mnogo, samo ljudsku reč i malo pažnje. I on je u godinama kada ljudi prave preokrete u životu i povlače se u miran život. Tako zajedno možemo biti jako srećni, razumeš li?

-Kakva tvoja sreća kada je prvo mene saletao i pokušavao da mi se nametne? I nije se stideo da posle pređe na moju rođenu sestru, koja je glupo naivna.

-Tebi se uvek svi udvaraju, tebi je lako, ti oduvek imaš lepotu, pa još i mladost a ja ih nemam. Nemoj da mi tražiš trun u oku!- sada je vrištala Dragana.

-Govorim o tome da je možda sa tobom iz osvete meni. On je očigledno pokvaren, svašta mu može pasti na pamet.

-Neću to ni da čujem! Jelena vrati se u sobu iz koje si došla, ne mogu više da te slušam!- skoro da zavapi Dragana.

Jelena poslušno ode u sobu iz koje nije izlazila do jutra.

Ljuba ih je špijunirao i ovog puta, čuo je prvu svađu sestara, sve do jedne reči.

-Opasna mala, ali njene muke tek počinju- zaljuči on.

Tada i on pođe da neprimećen se vrati u svoj stan ali odjednom preplašeno se ukoči, kada se iza kuće pred njim pojavi krupna Matina prilika.

-Voliš da prisluškuješ tuđe razgovore, a?-upita ga snisihodljivo on.

-Tebe to ne sme da te bude briga, jel ti jasno? - kao režeći odvrati Ljuba i prođe dalje pored njega.

Nakon što je zbog očevog protivljenja, Bernard napustio očevu kuću da bi nevenčan živeo sa Sarom, njegovog oca zbog tuge i sekiracije udario je infrakt. On je u kritičnom stanju prebačen u bolnicu i tamo su borili se za njegov život.

Saznavši da mu je otac na samrti i to baš zbog njega, Bernard odlazi u bolnicu da ga poseti. Tamo ga nalazi u teškom stanju, gde on ležeći u krevetu jedva je mogao da govori.

Bernard mu se izvinjava i moli ga da mu oprost. Otac mu sve oprašta pod jednim uslovom: da nastavi porodični put kojim je bio krenuo. Bernard za ljubav ocu pristaje na to.

Otac traži da mu se on zakune.

I Bernard se zakleo.

To je značilo da će morati da ostavi Saru.

Bernard konačno saopštava Sari u kakvom je položaju i uz puno tuge i suza, oni se rastaju jer tako moraju.

Sara najpre odluči da ovaj put stvarno ode iz njegovog mesta ali gospođica Morison je odgovara od toga i ona odlučuje da ostane. Provešće ostatak života isto kao ona, u blizini Bernarda biće srećna i onda kada može samo da ga vidi. I Bernard odlučuje da se nikad ne oženi drugom.

Bernard posle rastanka, nemajući u sebi mira, daje sve od sebe da sazna što više o čoveku koji je prevario Sarinog oca.

Konačno saznaje gde se on nalazi i odlazi tamo, gde se uverava kako on ima ogromno bogatstvo koje nesumljivo potiče od ukradenog novca. Bernard lično staje pred njega i saopštavajući mu da zna njegovu za prevaru, optužuje ga za uništenje života cele Sarine porodice. Ovaj mu onda to i priznaje ali i govori da ništa ne može dokazati jer je sve dobro zamaskirano.

Bernard tada odlučuje da se obrati za pomoć Bilu, svom najboljem prijatelju sa koledža koji sada radi kao uspešan policijski istražitelj.

Oni zajednički pokušavaju da uđu u trag novcu koji je nestao iz fonda za izgradnju škola.

Ujutru Jelena je ustala ranije da skuva kafu i postavi je sestri na sto, gde je čekala kada ova ustane. Kada je i Dragana ustala i sela za sto da pije kafu, Jelena joj onda reče:

-Krivo mi je što smo se sinoć svađale, nisam smela to sebi da dopustim.

-Nismo se svađale Jelena, malo smo se prepirale zbog onoga što ne vidimo isto i to je sve.

-Nisi više ljuta na mene zbog svega što sam ti rekla sinoć?

-Nisam ni sinoć bila, kako mogu da se ljutim na nekoga kada sam postala toliko srećna.

„Eh“ - uzdahnu u sebi Jelena ali ne htede da se oda.

-Ne znam, mnogo sam uznemirena zbog tebe, za mene kao da si uletela u neku opasnost, tako to doživljavam.

-Nemoj da si uznemirena, kada posle nekog vremena stvarno upoznaš Ljubu, videćeš da on nije nimalo loš čovek.

„Da, on joj liči na Bernarda i to joj je dovoljno iako o njemu zna manje nego ja.“ -mislila je u sebi Jelena koja nije više ništa rekla sestri. One tad kao i svakog jutra krenuše na posao.

Tog dana Dragana koja se ranije vraćala sa posla žurila je da se što pre zagrlji sa Ljubom. Nakon toga, sačekavši malo upitala je Ljubu da li se najpre udvarao njenoj sestri. Pitala ga je to iz osećaja dužnosti jer nije postojalo ništa po čemu bi mogla znati da li je laže ili ne. Čak i da je rekao joj istinu, sa njene strane ništa se ne bi promenilo, ona opet nije bila u stanju da se odvoji od njega.

-Kakvo udvaranje- lagao je on- ta mala je toliko nadmena, da i to što sam nazvao joj dobar dan smatra udvaranjem. Šta li bi ona na pravo udvaranje rekla, tužila me da sam je napastvovao?

-Ona zna da ponekad preteruje, znaš mlada je još- opravdavala je Dragana sestru.

-Zato i jeste sama i biće uvek –kaže on.

-Srećom ja pored sebe imam pametnu i lepu ženu, koju volim i koja me neće optuživati za gluposti, je li tako?

-Tako je -potvrdi ona dvostruko srećna: prvo što je čula iz njegovih usta da je to neistina a onda još više zbog toga što je on pretvarao se da je srećan sa njom.

Narednih dana oni su zajedno slobodno se pokazivali pred Jelenom, Dragana zaista srećna a Ljuba glumeći da je isto srećan kao ona.

Jelena je shvatajući beznadežnost sestrinog slučaja, nekako to čuteći trpela ali je celo vreme pokušavala smisliti nešto što bi moglo pomoći joj da se reši Ljube. Ali ništa dobro nije uspevala da smisli.

Žaleći što se ranije, dok nije još bilo kasno, nisu odselile odatle, pokušavala je da nagovori Draganu da već jednom odu iz Gojkovog stana, navodno tržeći lepše mesto za stanovanje. Želela je, bar za početak, odvojiti je dalje od njega da bi posle, uz malo sreće ako je bude, sa vremenom koje prolazi možda se pred njom razotkrila Ljubina prava priroda. Možda on završi u zatvoru ili nešto slično tome, nestane iznenada kao što se i pojavio. Tome se i najviše molila bogu da joj pomogne.

Dragana za odlazak ovog puta nije htela ni da čuje, za nju je Gojkovo dvorište postalo romantično mesto, veliko kao onaj grad u dolini u koji je Sara došla da radi i živi.

Tako je propao svaki dogovor o selidbi.

Brenardov prijatelj Bil, jedno vreme ne javlja se sa nikakvim novostima a onda donosi dobre vesti.

Pronašao je čoveka koji je radeći kao računovođa u firmi koja je izvodila radove na izgradnji škola, pomogao da se novac skloni u stranu državu a odatle nazad vrati kao nepoznata investicija. Taj čovek sada je bio na umoru, ostalo mu je nekoliko meseci života i bio je spreman da otkrije celu istinu.

Tako otpočinje novo suđenje, gde sud konačno osuđuje pravog krivca a skida sramotu sa imena Sarinog oca. Zahvaljujući tome ona i Bernard mogu ponovo da budu zajedno.

Jelena je izbegavajući Ljubino prisustvo u njihovom stanu, sve više vremena provodila sedeći ispred radionice sa Matom. Bila

je već dovoljno bliska sa njim da jednom upita ga o njegovoj porodici, šta je sad sa njom?

- Sinovi su se poženili a za ženu znam da živi sa jednim od njih.

-A ti, da li se ti viđaš sa njima?

- Ne, mene ne žele da vide.

-To je tužno.

-Da ali kada nisam bio pored njih kada sam bio im potreban, zašto bi sada imali potrebu da me vide.

- Možda da se neke stvari poprave.

- Neke stvari se jednostavno ne popravljaju jer je prekasno. Tako je to.

Oni malo počutaše dok Mata ne reče:

-Vidim tvoja sestra se spetljala sa onom propalicom Ljubom.

-Da, poludeću zbog toga, ne znam šta da radim.

-Šteta, ona je dobra osoba ali je on zlo, pogotovo za one koji mu dopadnu u vlasti. Viđam ga kako ispod vašeg prozora prisluškuje vas o čemu razgovarate. Mnogo je mutan i pokvaren, morate ga se dobro paziti.-Kada si ga video?

-Viđao sam ga više puta kako obilazi iza kuće i onda stane da vas prisluškuje. Ko zna šta smeru.

-Neverovatno.

Jelena je odmah otišla i Dragani prenela sve što joj je Mata ispričao. Imala je sada i dokaz da Ljuba smjera nešto podlo i opet tražila od nje da prekine sa njim. Dragana je bez ikakvog uzbuđenja, odgovorila samo da će kasnije pitati ga o tome.

Kasnije kada je upitala Ljubu, on znajući da je već opažen u prisluškivanju od strane Mate koji će im to sigurno reći, imao je spremljen odgovor. Rekao je da se plaši Jelene, ona ga ne voli i želi po svaku cenu da ga se reši. To mu se i potvrdilo kao istina, onda kada je pored prozora prisluškujući ih, čuo kako o njemu govori sve najgore.

-Ona se neće smiriti dok nas ne rastavi, to mi je postalo već jasno- govorio je.

-Ne može da nas rastavi, ja joj neću to dozvoliti- obećavala je Dragana.

Ona je posle toga još prekorila Jelenu zbog njene optužbe .

-On te se plaši, moraš da ga ostaviš na miru! Postaje napet i uznemiren zbog tebe.

-Ti mu veruješ kada tako kaže? Šta još nećeš da mu poveruješ, da stoji tu i čuva stražu da mu te ne ukradu.

-Nemoj ti da se zanimaš šta on radi. On je moj izbor, ja ga volim i sve što dolazi od njega, mora da bude važno samo meni i kako ja to prihvatam. Ti nemaš ni zbog čega da gledaš u njega.

Kasnije ležeći u krevetu sa Ljubom Dragana mu se tužno žalila:

-Pokušavam da izmirim dvoje ljudi koje volim najviše na svetu i nikako ne uspevam- reče Dragana.

-Do mene ništa ne stoji, da se ja pitam već bi svo troje živeli u slozi (naročito u našem krevetu, gde ima mesta i za nju- nije odoleo toj pomisli).

-Ti si divan- oduševljavala se ona.

-Dobro ali nisam toliko koliko je tvoja sestra.

-Jesi baš koliko i ona.

-Nemoguće, ne možeš mene da voliš koliko i nju- opipavao je Draganina osećanja.

-Moguće je, isto vas volim.

-Bez imalo razlike ?

-Bez imalo razlike- potvrdi Dragana.

-Ali nju bar malo više treba da voliš.

-Ne može, morate oboje isto da mi budete dragi.

-Sjajno, ali ako ti je ona i draža od mene, ti ćeš opet ostati moja lepotica.

-Divan si, tako sam srećna sa tobom. Zbog toga mogu da te volim više i od sestre Jelene.

On je to već znao. Samo je čekao da iz njenih usta čuje potvrdu jer će u narednom vremenu zatražiti joj da izabre između njega i Jelene.

-Znaš mi bi u predstojećem vremenu, mogli malo da pričamo o važnim stvarima kao što su brak i slično.

-Ozbiljno si spreman na to?

-Ne poznaješ me još dovoljno ali ja sam uvek ozbiljan.

Već sledeće sedmice njemu je isticala kirija, i umesto da uplati Gojku novu, pojavio se sa predlogom da se useli u isti stan sa sestrama. Rekao je da je trenutno bez para i da mora ili se skloniti se kod njih ili otići nekuda dalje.

Draganu je uhvatila panika da ne ode od nje i odmah mu rekla da može kod njih samo da im Jelena ne pravi smetnju. On je savetovao da je već vreme da se njena sestra navikne se da su oni zajedno. Ako se u početku bude protivila, kasnije kada shvati da je on isparavan i dobronameran čovek, popustiće i moći će lepo se slagati.

Tako je Jelenu sačekalo još jedno neprijatno iznenađenje, kada je u stanu primetila stari Ljubin kofer jer je bilo očigledno da se uselio kod njih. Ona uzevši taj kofer htela odmah da ga izbacila napolje ali i Dragana prihvativši za isti počeo da ga otima od nje da bi idalje tu ostao.

-Ne može, on neće ostati ovde nikada! –vikala je ona.

-On je sa mnom i može da bude tamo gde sam ja! –odgovarala je Dragana.

-Ne možeš ga ostaviti, i ja se ovde nešto pitam, mora napolje!

-Smiri se, on sa tobom nema ništa i ti nemoj da diraš u njega. Tada iz druge sobe izađe Ljuba i umeša se :

-Ako ne može sa nama, neka pređe tamo u stan gde sam bio ja i bude mirna koliko hoće.

Dragana se odmah složi sa nim.

-Ako ne možeš nikako da podneseš da Ljuba stanuje ovde, možda bi najbolje bilo tako.

Jelena se tad oseti izdana od strane sestre. Ona je nakon majke bila njena jedina zaštita, od koje se nikada u životu nije odvajala, te je sa tim predlogom bila strašno povređena.

-Sad ću još da budem izbačena iz stana zbog njega?- obrati se uvređena sestri.

-Ne izbačena, samo ti govorim da želim živeti zajedno sa Ljubom i ti treba da se navikneš na to- ispravljala je Dragana- naravno, bolje će biti ako ostaneš ovde.

-Rekla si da se ne plašiš mene- podbadao je Ljuba.

Izazvana Jelena odgovori:

-Naravno da se ne plašim, koga da se plašim?- i tada pogledavši oboje odustade od izbacivanja kofera i ode u svoju sobu.

Tamo u sobi prebiralala je u glavi šta se zapravo dogodilo malopre kada se vratila u stan. Odjednom kao da je došla u tuđi stan, Ljubin stan, da stanuje sa gadom i zmijom kao zarobljeništvu. Izdana je od sestre jer sa njenom podrškom ona treba da se muči tako. Osećala se vrlo odbačeno i nije joj bilo nikakve utehe.

Htela je da plače ali tada u sobu uđe Dragana. Ona je još mogla da predoseti sestrina osećanja i pojavi se kad je najpotrebnija.

-Jelena nemoj da se osećaš povređeno, ja ću uvek biti sa tobom, samo me malo pokušaj razumeti. Niko neće povrediti ni tebe ni mene, sve će biti u potpunom redu. Pokušaj se priviknuti na promenu, ako se potrudiš videćeš da niko drugi neće praviti probleme. Sve će biti u najboljem redu.

-Nisam ti nikada se mešala ranije kada si imala druge muškarce, govorila sam ti samo šta mi se ne dopada kod njih ali nisam nikada pokušavala da ti se mešam. Oni su sami odlazili i pokazivali ko su. Ali ovaj je najgori, ološ i propalica, ne smeš mu dopustiti da upravlja tobom.

-On me voli i ja njega kao nikad nikog do sad, mi imamo važne zajedničke planove. Nećemo se rastavljati jer pre bih umrla nego napustila njega. Ti si moja jedina sestra, tebe isto mnogo volim ali nemoj mi kvariti ovo što sad imam, molim te.

Jelena je znala da to što ona ima, ponovo neće dugo trajati ali nije mogla da joj otvori oči. Zato je vrlo nerado morala da pristane na ovo što je molila.

Od tada dalje su nastavili svo troje zajednički deleći isti stan.

Za Jelenu je taj život bio mnogo teži nego što je sama pomišljala da može biti. Ona je postala neka vrsta zatočenika u tom stanu jer je stalno boravila samo u sobi koja je njoj pripadala, u kojoj je čak i jela. Samo tu se osećala spokojno i povučena u svoje misli, mogla se malo odmoriti od te mučne situacije. Stomak bi joj se uvek prevrtao od mučnine, kada bi izašla iz sobe i videla Draganu sa Ljubom, koliko mu veruje i kako je presrećna sa njegovim ispruženim malim prstom, oko kojega je vrteo.

Ljuba se osećao prezadovoljno gledajući njenu potištenost, trudio se da svemu tome doda još neku crtu podrugljivosti i sličnih odvratnosti.

Ali pre svega bio je usvesređen na nju samu, kao jedino što ga je zanimalo u tom stanu. Kada je ona bila izvan svoje sobe, odmah bi šetkajući stanom zvižduckao i pevušio po stanu melodije nekih pesama sa imenom Jelena ili nekih drugih sa vulgarnim rečima. Muvao bi se stalno negde oko nje , zavirivao bi u njenu sobu samo ako su vrata na njoj stajala imalo odškrinuta. Naročito kada bi se kupala, morala bi pri izlazu iz kupatila, uvek brzo sklanjati se jer bi on idući u stopu za njom mirisao njenu kosu i telo kao zaluđen. Čak ni njen veš nije imao mira od njega, okretao bi ga, dodirivao i mazio pred njom ili čak i onda kada ona to nije mogla videti.

Ipak ona nikada više nije izgovorila nijednu reč za njega, ni onda kada je trebalo reći mu da se skloni ili ućuti.

Ona je time i Dragani jasno pokazivala da ne namerava popustiti i nikada se pomiriti sa Ljubom, ma koliko se ova tome nadala.

Ispred Sare i Bernarda pojavila se nova prepreka na njihovom putu ka sreći. Bila je to njegova sestra Dženifer, koja se upravo vratila sa završenog koledža. Ona je bila ljuta na Saru zbog toga što njen otac umalo nije umro od srca i što mu je nakon toga zdravlje znatno popustilo, tako da se ona zarekla da nikada neće dozvoliti da se Sara uzme sa njenim bratom. Ona ubeđuje i oca Džona da će najbolje biti ako Sara prestane imati ikakve veze sa njihovom porodicom. Otac izlazi u susret kćeri jedinici kojoj je oduvek sve ugađao i u kući je opet napeto. Osim Bernarda niko iz njegove porodice ne želi da prihvati Saru kao svoga člana.

Videvši Saru koliko je nesrećna, stara gospođica Morison odluči da lično ode do Bernardovog oca i sama mu skreše u lice koliko je srdi time što on staje na put dvome mladim koji se vole. Od kada je u mladosti bila njegova devojka, kasnije nikada nije progovorila ni jednu reč sa njim, mada ga je viđala mnogo puta. Sada je prvi put posle trideset i nešto godina, išla pravo u njegov dom da mu kaže par reči šta misli o njegovom mešanju u tuđe odnose.

-Slušaj Džone dosta je više i tvojih gluposti. Već si u mladosti počeo da ih praviš i do starih dana se nisi promenio. Da ostaviš sina i Saru, koju volim kao svoju kćerku, da na miru žive i vole se kako hoće. Poznajem te dobro i znam kako bi ti postupio da ti se kao Bernardu neko meša u život a sada njega mučiš sa

svojom sujetom i izvoljevanjima. Neka njih dvoje budu srećni , njihova sreća je važnija od tebe matorog, treba da ti je na prvom mestu, da li si me razumeo?

Gospođica Morison bila je tada jedina osoba na svetu, koja je smela tako nešto da skreše Džonu u lice a da se on još pred njom oseća krivim. I zaista, reči bivše ljubavi iz mladosti delovale su na njega, on se postiđe sebe i odluči da ostavi Saru i Bernarda da se vole.

Jelena se niukom slučaju nije plašila Ljube, ni bilo kakvog njegovog nasrtaja na sebe, za nju je on bio samo ništavno biće, smatrala ga je ološem bez petlje.

Međutim tu je grešila, za to vreme on je već postao siguran da je ona bez ičije zaštite, uverio se u to pitajući i Draganu da li ona ima prijatelje koji je štite. Tako je saznao da je ona, ako se izuzme Mata kojeg se nije plašio, jedna devojka bez zaštite.

Dogodilo se to jednog jutra kada je Dragana otišla na posao a Ljuba i Jelena ostali su sami u kući.

Jelena je stajala u kuhinji za sudoperom, perući nešto malo sudova koji su stajali neoprani. Ljuba je odstraga posmatrao njenu priliku, gledao u njene ruke kako vredno i brzo prelaze preko tanjira čineći ih čistim i sjajnim.

„Sad je trenutak ili nikad“ ,pomisli on.

Dok iz sebe ona nije bila ni primetila kako on iza nje nešto smerom, prišao je i obema rukama dohvatio njen struk i čvrsto ga stegnuvši uz sebe. Dohvativši i osetivši oblo mlado telo, u trijumfu velike sreće već je bio zaustio da kaže: „to mi treba...“.

Ali već sledećeg trenutka jednim potezom, brza kao divlja mačka, Jelena sa kratkim zašiljenim noktima na ruci, navođena samo osećajem iza sebe, parnu snažno preko njegovog lica. On iznenađen munjevitom i preciznom reakcijom, ispusti je iz svojih ruku i povuče se korak unazad. Rukom je opipavao jedno oko koje ga je povređeno bolelo, očni kapak bio je rasečen, samo jedan delić sekunde sprečio je da umesto rasečenog kapka iskopa mu otvoreno oko.

-Kujo!- ciknu tad i snažnim šamarom pogodi je u lice.

Potom obema rukama dohvativši je za nadlakticu ruke i kosu, dograbi da vuče za sobom prema drugoj sobi. Snagom razjarenog bika, lako je pomerao za sobom dok je ona pokušavajući se oteti vrištala: pusti me ,pusti me!

Međutim on je nepopustivo brzo već prevukao je do vrata kuhinje, da bi onda nastavio da je vuče dalje.

Nekako dohvativši kvaku vrata, Jelena je čvrsto steže obema rukama što je onemogućilo ovoga da je i dalje lako pomera. Pokušao je da snažno cimnuvši dva, tri puta odvoji je od te

kvake ali ona odole toj snazi i još držeći se za nju, u mukama vrištaše celom kućom.

On se doseti i sa dva tri udarca preko njenih ruku, uspede da je odvoji od kvake koju je ispustila jer više nije mogla da izdrži.

Tad u drugoj sobi šakom uhvati njen vrat i kao kleštima steže ga čvrsto, da se njen glas nemoćno prekide a snaga otpora poče da slabi i potpuno nestaje.

Već je bila savladana, kroz samo neki trenutak on je mogao imati je potpuno u svojoj vlasti i biti mogućnosti izvršenja svake osvete nad njom koju poželi.

Ali tada spolja zagrmije Matin snažni glas:

-Jelena šta se dešava, da li te neko tuče?!

Pred tim snažnim glasom Ljuba kao da se oseti u opasnosti i odmah je ispusti iz ruku. Ona oslobođena iz čvrstog stiska odbi se par koraka od njega a onda okrenuvši se vratima, potrča napolje uzvikujući:

-Mato pomoz mi molim te, napao me je !- i tako istrča vani.

Ljuba kroz prozor baci pogled na Matu koji se nalazio ispred.

I Mata tad opazi njega i gnevno viknu:

-Izađi napolje govнару! Izlazi!

Ljuba tada pozvan na obračun doviknu:

- Dolazim!

Izlazeći napolje kroz vrata on reče Mati:

-Šta hoćeš matori, da ti otkinem glavu?

Za to vreme Mata je već bio uzeo drvenu stolicu (istu onu kojom je njega Simonović napadao) i zajurivši sa njom iznad glave ustremio se na Ljubu koji kada vide sa čime je napadnut, u trenutku ostade ukočen.

Od jednog snažnog udarca po Ljubi stolica se odmah raspade, u Matinim rukama ostade samo jedna njena noga kojom je on udario ga još nekoliko puta, sve dok se nije svalio na zemlju. Dole ošamućen nije imao snage ni da se pomakne.

-Šta ti je radio? –upita Mata Jelenu.

-Tukao me, pokušao je da me siluje- plakala je ona.

-Znao sam da će pokušati tako nešto da uradi. Trebalo bi ološ odmah ubiti – reče udarajući još jednom nogom po njemu.

Tada on u trenutku kao da se doseti nečega drugog za zaslužnu kaznu, umesto da ga ubije. Obema rukama dohvati ga za okovratnik odeće i povuče prema spoljnom wc-u koji se nalazio pored radionice.

Dovukavši ga do njega, on jednom nogom udari u njegovu raspalu konstrukciju od nekoliko dasaka ,koja se odmah sruši na drugu stranu. Onda malo izdigaviši Ljubinu glavu iznad otvora sa

izmetom, dok se ovaj grčevito trzao kako bi se oteo od užasa koji mu se sprema, snažno je zabi dole u smrdljivu rupu.

-Tako govнару, da znaš gde ti je mesto i kako ćeš da prolaziš kada hoćeš sa mnom da se igraš!

Kada se tog dana Dragana vratila sa posla, u stanu je dočekaio gadno udešen i zlovoljan Ljuba.

-Šta se dogodilo ? -pitala ga je.

-Tvoja sestra je potpuno luda! Ona je kučka koja hoće da me se otarasi ne pitajući na šta sve mora biti spremna zbog toga. Izmislila je da sam je napastvovao i nagovorila onu budalu Matu da napadne na mene, jedva sam se odbranio.

On ispriča izmišljenu priču (preskačući ono sa klozetom) kako su njih dvoje sa stolicom i svim mogućim predmetima obrušili se na njega, da ga prebiju i oteraju odatle.

-On je podržava i ne pitajući sve joj pomaže a ona me mrzi iz dna duše! Uradi već nešto!

Jelena se nakon tog teškog i odvratnog dana, naveče vraćala kući imajući tek pred sobom važan i mučan posao: da konačno otvori sestri oči sa kakvim gadom se spetljala. Morala je da, ponovo prolazeći kroz svu grozotu koju je prošla tog jutra, i od koje je još hvatala jeza, detaljno i verno ispriča sestri kako je bilo.

Znala je kako je malo verovatno, da je Ljuba nakon jutrašnjeg udesa i primanja lekcije sam otišao od nje. Pretpostavila je bila da je sačekao Draganu kada se vratila i sigurno ispričao joj nešto netačno, na šta će pokušati da se izvuče.

Međutim ona nije mogla ni pretpostaviti, na kakvo nepoverenje i doček će naići kod sestre. Sve što je ona pokušala da kaže, za Draganu su bile izmišljotine koje za cilj imaju da je rastave od Ljube. Za nju je bila istina samo ono što joj je on ispričao.

-Poznajem te dovoljno Jelena, da znam kakva si kada se zauzmeš da nešto bude po tvome. Ali ovaj put neće moći. Nisam se nikada nadala da će ti moja sreća toliko zasmetati. Neće moći!

- Ali Mata je bio tu, on me spasio. Moram mu biti zauvek zahvalna na tome. Popričaj sa njim, da ti ispriča šta se dogodilo i sa kime imaš posla.

-Matu si privukla uz sebe samo da bi ti pomogao. Ranije ga nisi podnosila a sad od kada sam zajedno sa Ljubom, kuneš se u njega.

-Ti ne znaš sa kakvim čovekom imaš posla. Pokušao je rođenu sestru da ti siluje, šta gore od toga može da bude?

-Ti ga nimalo ne interesuješ i ostavi ga na miru. Jelena moraš ga ostaviti, zabranjujem i naređujem ti to kao starija sestra. On sa tobom nema ništa ako je sa mnom, to je sasvim odvojeno!

Odvojen u drugoj sobi Ljuba je sve slušao i bio zadovoljan da mu Dragana tako slepo veruje.

No, kada je ona kasnije ušla kod njega u sobu, tražio je od nje i više: da prekine sve odnose sa sestrom i da je otera od sebe.

-Čula si šta govori za mene, ne mogu više da je izdržim u blizini. Ne mogu da pređem preko toga i moraćeš da izabereš samo jedno od nas dvoje.

Dragana se najviše plašila toga da on neće više hteti trpeti Jelenu a to se na njenu nesreću sada obistinilo.

-Ali ona mi je jedina koju imam, osim nje nikoga na svetu nemam od kada nam je majka umrla.

-Ja ne mogu da živim rased između dve sestre i da zbog ludila jedne od njih, sve trpim samo da bih ostao pored druge koju volim.

- Ona će se primiriti videćeš, večeras sam zapretila joj da se kloni tebe u svakom pogledu. Neće ti više stvarati probleme.

-Ako je tebi lepo da imaš sestricu pored sebe -meni nije, zbog ovoga od jutros nikada joj neću oprostiti. Ako želiš da nastavimo sa brakom i ostalim ozbiljnim planovima moraš da izabereš. Ona ili ja.

Dragana je tako bila prinuđena izabrati samo jednu osobu, onu koju više voli a njen izbor je bio taj da Jelena mora otići.

Sutradan ujutru obe sestre vrlo rano su bile budne i napeto se kretale po stanu. Najzad u kuhinji gde su se sastale, Jelena koja još nije znala kakva je odluka u vezi nje pala tokom noći, reče:

-Time što slepo zatvaraš oči i ne veruješ mi, otvaraš mu put za nove napade na mene. Da li ćeš ikada početi ponovo da mi veruješ?

-Jelena vidim da ovako više nećemo moći dalje. Moramo se razdvojiti i dalje nastaviti svaka svojim putem. Tako više nećemo imati nesporazuma -rekla je ono što je bila smislila tokom noći.

-Znači odričeš me se, ne želiš da vidiš me u svojoj blizini? -Jelena odmah shvati ono što su nosile izgovorene reči.

-Mi više nismo ono što smo bile ranije, promenila si se.

-Nisam ti više ni sestra, je li se i to se promenilo?

-To nije ali ti si postala drugačija. Zbog toga.

-Dovoljno drugačija da ti više nisam sestra.

-Molim te nemoj više sa tim o sestrinstvu. Mi ćemo zauvek ostati sestre ali zbog toga bolje rešenje će biti da se nikada ne svađamo.

-Ostajem ti sestra ali samo ne možeš da me gledaš u blizini. Samo toliko? Treba da se stidiš Dragana!-viknu Jelena.

Dragana na te reči ostade nema. Ona samo stavi tašnicu na rame i sama izađe iz kuće, uputivši se ka poslu.

Taj dan Jelena je provela u groznici, unutrašnja vatra gorela je u njenoj duši od koje se toliko tresla, da su joj na poslu stvari ispadale iz ruku. Iza sebe je u prošla dva dana imala čemerne utiske, a i spred je čekala nova borba za dokazivanje i povratak sestre na put do ispravne odluke.

Tako je i te večeri kada se vratila, u stanu obratila se Dragani rečima:

-Priznaj mi da te je on nadgovorio da tražiš da se razdvojimo, iz njegove glave to dolazi, zar ne?

- Nije važno da li jeste ili nije –priznala je Dragana neposredno- stvar je u tome da ti ne možeš da ga podneseš u svojoj blizini a ja želim da je zauvek pored mene. Zbog toga je postalo nemoguće ovako dalje izdržati.

-Dragana šta bi naša majka rekla da može sada da nas vidi? Kako bi podnela da vidi kako joj se kćerke svađaju i okreću leđa jedna od druge, da treba živote da nastave živeći razdvojene od strane drugoga?

-Ona bi me shvatila, znala je sigurno da će sudbina sestara biti da žive odvojeno u svojim domovima i da je najvažnije da su srećne u njima.

-Shvatila bi te da si nakon njenog crnog iskustva i patnje, opet dopustila da ti pameću upravlja propalica koja te zavađa sa sestrom?

-Opet bi me shvatila, bila bi srećna da sam jednom pronašla muškarca uz koga ću se osećati sigurno i koji će brinuti o meni.

-Kakav muškarac i sigurnost? Ko je majku i nas dve štitio, dok smo same rasle? Jedina zaštita na svetu bila nam je stara brava u vratima, to je sve što smo oduvek imale od zaštite a ti još veruješ u vitešku ruku muškaraca. Pa gde je takva ruka bila da nam pomaže kada je bilo potrebno? Nemoj da veruješ u gluposti, moraš da živiš u stvarnosti.

-Jelena nemoj da mi remetiš sreću na koju sam dugo čekala. On hoće da uđemo u brak i ja ostajem sa njim po svaku cenu. U poređenju sa Ljubom ti mi ne značiš ništa. Ostavi nas!

-Tvoj muškarac je najveća ološ, kako da dopustim da oстанеš u rukama takvog skota. Trebalo bi ga obesiti da takvi ne hodaju

svetom jer ga čine odvratnim i nepodnošljivim. Od takvih dolaze sva zla i gadosti koja danas postoje.

-Jelena neću da te slušam više, ne mogu da te gledam i ja te ne podnosim. Izaberi hoćeš li da se odseliš ili mi da se odselimo ali sa tobom završavam. Ti si mi bivša sestra i ništa više.-Tako si odlučila?

-Tako.

-Ti si donela tu odluku?

-Ja sam je donela i to upravo sad, razumeš li?

Jelena gledajući u sestru nije mogla da veruje, ono što je upravo čula upravo, zvučalo je kao Draganina vlastita odluka a ne Ljubina. Ona je poćutala nekoliko trenutaka i rekla : dobro!

Tako je Jelena provela noć ispred sebe plaćući i osećajući se najnapuštenijim stvorom na svetu, proklinjući sebe i sudbinu koja ne namerava da prestane da je gazi. Nije imala lako detinjstvo, sada je živela u bedi preživljavajući od danas do sutra, mada nezadovoljna životom nije se žalila ali nije očekivala novi gubitak i to još ovakav. Ali izgleda da je moralo sve da joj se uzme. Ponovo je žalila i za majkom čija je žrtva bila uzaludna jer eto i sestru očekuje sve isto a ona nema ni kome više da se požali i ispovedi.

Ujutru je ponovo stala ispred Dragane, pitajući je koliko je njena odluka čvrsta, hoće li je stvarno napustiti da bi otišla sa Ljubom.

Odgovor je bio da hoće, njih dvoje ostaju zajedno ovde ili bilo gde ali bez nje. Tako mora.

Jelena onda sva poražena reče da razume i da će ona odseliti se sa ovog odvratnog mesta čim pronađe drugi smeštaj.

Ljuba koji je iz druge sobe stalno pratio svađe i čuo svaki razgovor između sestara pobednički je likovao: „Rekao sam ti da ćeš mi zaplatiti gaduro“.

Sestra Dženifer razočarana očevim pristankom na Bernardovu i Sarinu vezu beži od kuće i javlja da se neće nikad vratiti ako se ovo dvoje uzmu sa očevim blagoslovom.

Bernard odlazi kod nje da je odgovori od toga ali ga ona lako i neumoljivo odbija.

*-Izgleda da nam stvarno nije suđeno da dočekamo svoju sreću-
tužno kaže Sara Bernardu.*

Bernard i sam vrlo tužan, odgovara da ne zna šta još da učini ali kaže da je još uvek isto voli, da se neće predati i nikada odustati.

Već kroz dva dana, Jelena je uspela da pronađe novi smeštaj, ovaj put samo za sebe. Nije govorila ni gde je to, ni kako je tamo, cela ta dva dana nije progovorila ni reči sa sestrom. Ujutro kada je Dragana išla na posao nije više rano ustajala a naveče bi dolazeći sa posla samo se tiho uvukla u svoju sobu.

Ta dva dana bila su tužno napeta, beznađe i žalost osećali se između njih kao u kući u kojoj je upravo umro neko mlad i važan. Gubitak od kojeg se nikada ne može oporaviti.

Kada je već bila spremna da se iseli, Jelena je malo sačekala. Ona je bila dovoljno inteligentna da ne dozvoli Ljubi da je gleda kada odlazi, da likuje i naslađuje se time. Čekala je da on nekuda izađe i onda da ode. Kada je dočekala takvu priliku, na brzinu je spremila svoje stvari, koje je prvi put pakovala sama i odvojeno, pa pođe ka izlazu iz kuće. Prolazeći pored Dragane samo joj je rekla:

-Dođi na majčin grob za godišnjicu ako ti on nešto još znači, biću tamo.

-Doći ću sigurno- obeća Dragana a onda još posmatrajući je dok izlazi reče:

-Treba da se udaš. Poslušaj me molim te, nemoj da ostaneš sama, udaj se. Treba i ti da pronadeš svoju sreću kao ja... - govorila je za njom na rastanku.

Jelena je sa stvarima u rukama, stegnutog srca izašla iz kuće, bez ijedne druge reči.

Nekoliko koraka dalje, videvši je sa stvarima u rukama, prišao joj je Mata i upitao šta se dešava. Ona mu reče samo da odlazi odavde i jednom rukom zagrlivši njegovo krupno telo oprostila se od njega :

-Zbogom i hvala ti mnogo Mato.

Rekla bi mu sigurno i nešto više ali na oči joj grunuše suze koje nije mogla suzdržati. On zbunjeno i tužno kaza:

-Zbogom kćeri, neka ti je sa srećom- i to su bile jedine reči koje je tada razočarano uspeo naći a da i njemu samom ne krenu suze.

Ona se okrenu da tako uplakana, još jednom pogleda u sestru.

Dragana videvši je kako plače, povuče se u kuću gde sakrivena, sama gorko zaplaka.

Kasnije kada je Ljuba video da je Jelena otišla, pitao je kako je izgledao njen odlazak. Dragana mu utučeno ispriča, da tako

nešto teško ni ona ni Jelena nisu prošle ni onda kada im je majka umrla.

Njegovo zadovoljstvo zbog toga bilo je veliko. Osvetio se, naudio joj što ga je odbila, njoj zbog koje ga Mata onako gadno udesio, da je sada zbog toga stvarno bio vrlo srećan.

On će naravno još biti tu u slučaju da ona pokuša da se vrati i pomiri sa sestrom, ponovo će je odbiti sa još gorim torturama. Za to će se baš svojski pobrinuti, mislio je.

Ali Jelena se više nije pojavljivala, ona je gubitak sestre shvatila kao konačan.

Bernardova sestra Dženifer daleko od kuće upoznaje i zaljubljuje se u nepozatog muškarca. Taj čovek o kome ništa ne zna je ustvari diler droge, koji je sakrivao drogu kod nje u stanu, sve dok je policija nije pronašla. Dženifer biva uhapšena i ni krivoj ni dužnoj preti joj dugogodišnja robija.

Kada saznaju da je Dženifer uhapšena Bernard, otac Džon i svi njihovi zajedno sa Sarom su u velikoj panici i nesreći.

Onda Bernard još jednom moli za pomoć svog prijatelja Bila koji odmah odlazi da ispita slučaj.

Bil nakon velikog truda i muka uspeva da pronađe krivca, uhapsi ga i oslobodi Dženifer. Nakon izlaska iz zatvora, Dženifer se zaljubljuje u svog spasioca Bila kojem se ona već od ranije dopadala i njih dvoje žele sada da se uzmu.

Dženifer ubrzo ostaje trudna i sva presrećna osetivši snagu prave ljubavi, vraća se kući da pokajnički moli Saru za oprostaj. Sara joj odmah sve oprašta i izgleda da više nema nijedne prepreke na putu ka njenoj sreći.

Ljuba uopšte više nije pratio seriju „Romantična dolina“, nego je govorio da je vrlo glupa, kako je gledaju samo glupi ljudi, a Sara i Bernard su vrsta budala koje nikada nije shvatao.

Nije ga interesovala ni Dragana, ni njen krevet, njega je zaobilazio takođe otvoreno joj govoreći da mu je dosadila.

On je prvobitno nameravao da kada se osveti Jeleni, sa njom provede još samo neko kraće vreme a onda je napusti. On bi tako i uradio ali ni on nije imao kuda da pođe od nje, takvima kao što je bio on, sva vrata su svuda zatvorena. Zbog toga morao je da ostane sa Draganom duže nego što je u početku planirao.

Sa druge strane, jako dobro mu je odvovarao Draganin ugođaj, on je bio u stanu koji je ona plaćala, dobijao njenu hranu za jelo, prala mu je i čistila, negovala ga poput deteta. To sve bilo mu je tako lepo posluženo, da nije imao čime biti nezadovoljan.

Ipak i pored svega toga, on je potpuno promenio priču o svojim odnosima prema Dragani jer skoro ništa među njima nije bilo kao ranije.

Najpre ona je primetila kako on sav njen novac (kojeg je jedva dovoljno bilo) koji bi pronašao, odmah je uzimao za sebe i odnosio da ga potroši. I uvek bi objašnjavao kako mu je trebao. Zbog toga kada bi imala novca, ma koliko da je slepo volela Ljubu, morala je početi da ga sakriva, da ne bi ostali bez ičega.

O poslu za koji je govorio da će uskoro dobiti nije bilo ni reči, ta obećanja su se odužila beskrajno dugo, ali ona je i dalje u to verovala iako je sama morala da zarađuje za oboje.

Umesto traženja posla on je ponovo počeo da luta, odlazi naveče negde u grad i vraćao se u kasna doba noći, ponekad pijan a ponekad ne. Pri tome svaki put, namerno se poigravauci sa njom, govorio joj kako je bio na vrlo važnim sastancima.

Bez zahvalnosti i ne mareći za njenu pažnju, iz dana u dan sve više je mučio svim načinima kojih bi se dosetio. Možda bi je počeo i tući ali to nije radio zbog sledećeg slučaja: Jedne noći vratio se iz grada kasno. Bio je jako zlovoljan jer je učestvovao u jednoj tući u kojoj je bio dobro isprebijan. Kada je ušao u stan i

upalio svetlo Dragana, ugledavši njegovo od udaraca otečeno lice, poskoči na noge, priđe da ga upita šta se desilo i pogleda izbliza. Ali kada se približila, on je snažno odgurnu od sebe, da ona celom dužinom pade po podu, dobro se razbivši od njega. Na njegovo iznenađenje ona, koja je odranije bila naviknuta na stalno nasilje oca prema majci, tada mu zbog toga ništa i ne reče. Samo je ustala i tužno se pomerila u stranu. On još zlovoljan od bolova po sebi tad viknu:

-Dosta mi je svega, odlazim odavde!- i pođe nekuda kao da ide.

Na te reči ona se preže kao metkom pogođena i brzo mu pade pred noge obema rukama ih obgrlivši:

-Nemoj da me napuštaš, nemoj nikuda da ideš od mene!-zacvili.

Iznenađen time on zastade i samo je pogleda.

„Luđa je nego što sam pretpostavljao“- pomisli. Iz te njene reakcije shvatio je tog trenutka, da bi njegov odlazak za nju bio teži od najgorih udaraca po telu. Od tada kao glavni metod njenog mučenja, strašniji od udaraca, on je upotrebljavao pretnju da će je napustiti. Stalno je koristio se tim načinom da je plaši i maltretira a ona je svakog puta plakala i kidala se, plašeći se da će stvarno otići od nje.

Ona je i dalje njega sumanuto volela i ništa je nije moglo naterati da prestane.

Ironično, i pored sveg maltretiranja kroz koja je prolazila, opet

je zaključila je da on ne voli najpre po tome što ga više nije zanimala serija „Romantična dolina“.

Jedva jednom sakupivši hrabrost upitala ga je da li je on voli. On je odgovorio:

- Nikada nisam voleo nijednu ženu a kamoli tabe da volim.

Malo se sabravši posle bolnog saznanja, ona mu je opet rekla:

-Ja mogu da volim za oboje nas, imam toliko snage i ljubavi u sebi. Ne žive uvek zajedno samo oni koji se vole, ponekad oni mogu da žive jedno pored drugog ako postoji samo jedno koje voli.

-Luda si kao nijedna druga- odgovorio joj je on.

Strah da će je on napustiti polako je pretvarao u roba.

Mučila se i time što žive u siromaštvu, verovala da i zbog toga može da mu prekupi pa da je napusti. Kad bi samo našla odnekle neki novac da malo bolje žive, dok on ne počne raditi i zarađivati. Ali nije imala nikoga da joj pomogne i pozajmi koliko bilo novca, što je jako rastuživalo. Zato je pred Ljubom bila i u strahu od svoga siromaštva.

Ali kad bi on pomenuo da je grad prepun lepih žena tada je premirala. Ona je znala da je to je bilo tačno i uvek se sa svojim nedostatkom lepote osećala ugroženo zbog njih. On je nesumnjivo gledao u druge žene jer ne može da odoli njihovim

lepotama koje ga pozivaju da se prepusti uživanju. Zbog njih će on jednom pobeći od nje isto kao i zbog bede u kojoj oboje žive.

Ali jedino što je ona mogla, bilo je da strepi i uplašeno provodi dane u toj strepnji.

Skoro pola godine od početka prikazivanja, serija „Romanična dolina“ došla je do svoje poslednje epizode. U poslednjoj epizodi, kao što se i moglo pretpostaviti, došlo je do srećnog svršetka za ljubavni par koga čine dva glavna lika.

Sestra Dženifer se porodila a presrećni otac Džon je tako dočekao svoje prvo unuče. Sara i Bernard su se konačno venčali i takođe čekaju dete. Bernard ubedljivo pobeđuje na izborima i odmah boreći se za vladinu pomoć, nalazi ljude koji mu pružaju podršku u lobiranju.

Bernardov otac zadovoljan je zbog sreće svoje dece, zbog unučeta, i mesta koje će sigurno biti spašeno. On sada svakog dana mirno pije čaj sa gospođicom Morison, sa kojom se zajedno u toplim razgovorima, vraća u najlepše dane njihove mladosti.

Kroz poslednju epizodu dešavaju se i mnoga prisećanja ranijih teških i lepih trenutaka, koje su svi oni zajedno prolazili, kao i ljudi koji su bili pored njih. Ali sve to je bilo ispunjeno

pobedničkim zadovoljstvom, srećom, smehom pa i suzama radosnicama.

I onda se na ekranu pojavio natpis „Kraj serije“.

Dragana je tada dugo plakala zbog romantičnog završetka ali je bila tužna i zbog toga što se zauvek rastaje od junaka omiljene serije.

U stvarnosti dogodilo joj se da je konačno završila sa svojim poslom jer je ostala bez njega. Čovek kod koga je radila je, posle duže neizvesnosti na kraju bankrotirao, ostavivši sve zaposlene ne samo bez posla već i poslednje plate . Ona je za utehu imala jedino obećanje nekih koleginica, koje su imale odmah gde da počnu raditi na drugom mestu, da će i njoj potražiti posao, pošto su znale koliko je vredna.

Ali za nju je to bilo jako nezgodno jer je imala samo još tri dana do plaćanja stanarine.

Kada je Ljuba čuo da je konačno ostala bez posla, bio je u isto vreme i zlovoljan i pakostan.

-Sada idi do Gojka i moli ga da te sačeka za pare, dok ne budeš imala da mu platiš.

-Šta je sa tvojim prijateljima, da li oni mogu da nam pomognu, pozajme ti novac ili konačno nađu posao?

-Kakvi prijatelji glupačo, ni novac ni posao nemaju da mi daju, svi su oni bez ičega kao i ja.

I ona je stvarno morala otići kod Gojka da bih tražila odgađanje kirije na neko vreme. Ali Gojko nije hteo ni da čuje za to, rekao je:

-Po pravilu, ja nikome ne odlažem plaćanje ali da si tu sa sestrom možda bih razmislio. Ovako, kada si sa onim neradnikom i barabom, ne mogu da vam dozvolim da ostanete ako mi ne platite. Sa njime ti je svakako propast neizbežna.

-Ali mi sada zaista nemamo jer sam iznenada ostala bez posla. Kada dođemo do prvog novca odmah ćemo da platimo.

-Ako nemate na vreme da platite, moliću da mi stan oslobodite za izdavanje- bio je odlučan Gojko.

Vrativši se ispričala je Ljubi da Gojko traži da se odmah isele.- Imaš li nešto drugo da smišliš- pitao je on.

-Ne nemam, pokušala sam ali zaista nemam.

-Onda je vreme da odemo odavde.

-Gde da odemo- pitala je mada je već osetila neki strah zbog onoga što je upravo rekao.

-Pa svako na svoju stranu, vreme je već.

To je značilo da je za njih dvoje došao kraj, nije vredelo više tražiti spas.

Ljuba je i tu noć išao u grad ali se vratio ranije, ne rekavši tada ništa. Sutradan je ustao, nešto pojeo a onda otišao i okupao se. Zatim je počeo da pakuje svoje stvari u onaj stari kofer. Dragana ga je nemo gledala kako je napušta, ne znajući šta više da pokuša da bi ga zadržala kada ni ona nije imala gde otići. Naposljetku samo reče:

-Da li si našao gde ćeš da se preseliš?

-Našao sam za početak, posle kako bude.

-Za mene nema mesta?

-Za tebe nema mesta- potvrdio je.

-Iako sam jedina koja te voli?

-Opet ti je uzalud, ne bih te poveo. Ti me voliš a ja te ne bih poveo. Tvoja sestra me nije volela ali vidiš, nju bih opet poveo sa sobom. Tvoja nesreća je što si ti- ti a nisi ona. Od tebe mi je tako drago što odlazim. Da li još nešto treba da ti se objašnjava?

I on znajući koliko bolno je za nju što je napušta, dok je slagao stvari nastavi da objašnjava kako je jedna mlada, lepa, pametna i opasna a druga stara , ružna , glupa i dosadna. Tako je radio dok se ne spakova a onda bez reči uze i cipele da obuče.

Dok se leđima okrenut Dragani bio sageo da veže pertle, nije ni primetio kako se ona tiho našla iznad njega, sa dugim šiljatim kuhinjskim nožem u ruci. Zamahnula je njime i jednim snažnim potezom zabola mu ga u leđa. On snažno kriknu i sruši se na pod.

-Nećeš me napustiti Bernarde- reče ona izbezumljeno- neću ti to dozvoliti!

Čuvši krik unutra u kuću utrčali su Gojko i Mata i zatekli prizor koji ih je prestravio. Na podu je sa nožem celom dužinom zabijenim u leđa ležao Ljuba preneraženog i užasnutog pogleda koji se gasio. Kada su upitali Draganu šta se desilo, ona je samo kao u bunilu ponavljala:

-Ja sam činila sve što sam znala, radila sam sve da mu budem dobra. Ja sam pokušavala ali nije mi pomoglo, sve sam bila spremna ali uzalud. Šta sam drugo mogla, nisam znala bolje. Nisam znala bolje!

Shvatili su da je doživela slom živaca, da zato govori nerazumno. Morali su da pozovu bolnicu i policiju. Kada su bolničari stigli, mogli su samo da potvrde da je smrt nastupila odmah nakon uboda nožem.

Policija je, kao počiniooca sa vezanim rukama, povelu Draganu prema svojim kolima dok je ona plačući i dalje u istoj vatri bunila govorila:

-Trudila sam se, trpela i opraštala ali ništa. Davala sam sve od sebe i ništa nije vredelo! Ljudi ništa nije vredelo! Bože ništa nije vredelo!

Tek pošto su je seli u kola i povezli ka stanici prestade govoriti i zbunjeno pogleda oko sebe. Pogled joj je bio mutan, da nije mogla razaznati ni ulicu kojom su je vozili iako je njom prolazila svakoga dana.

Odjednom u izmaglici koja je obavijala, kao da se odnekud pojavi pravi Bernard i kao da tog trenutka otpoče nova epizoda sa njim i Sarom u glavnim ulogama.

-Saro šta se dešava, ništa ne razumem?- govorio je on dok je išao pored kola koja su je vozila.

-Ni ja ljubavi ništa ne razumem, hoće da nas rastave- reče mu Sara.

- Kuda te vode, šta hoće od tebe?

- Ne znam ljubavi, pokušavaju da nas rastave.

-Šta si uradila, zašto si im kriva?

- Nisam kriva, ti možeš da me razumeš, ja nisam kriva veruj mi- plačući je odgovarala.

-Razumem te i verujem ti. Ja ću se boriti za tebe, neću te zaboraviti i ostaviti. Mi ćemo na kraju opet biti zajedno, ništa

me ne može zaustaviti. Ja ću te spasiti, budi mirna i sigurna u to ljubavi.

-Mirna sam jer znam da će biti tako kada to kaže moj pravi muškarac. Jedini kojeg mogu da volim. Ljubavi ja sam sa tobom srećna. Tako srećna.

Onda se zagrcnula od plača, pokajničkog i nesrećničkog plača koji je gušio. Plakala je i plakala dok je Bernard ćuteći još uvek koračao pored kola sa njom. Naposletku kada je plač popustio, ona mu reče:

-Idi sad Bernarde, nemoj me više pratiti, znam da ćeš biti uvek uz mene.

-Ali ja želim da ostanem sa tobom- ubeđivao je on.

-Tamo gde idem ne možeš da pođeš, tamo nema mesta za tebe. Vрати se nazad i pazi na sebe. Molim te.

Bernard se zaustavi i pusti kola da mu odmiču.

Ona malo sačekavši pogleda pozadi kroz staklo i za oproštaj reče mu još:

-Bernarde ti si toliko dobar ali ja znam da te više nema. Učini mi samo jedno: pronađi moju sestru Jelenu, moli je da mi oprosti i reci joj da samo još nju imam i volim. Reci joj da sada znam da je ona bila jedina koja me stvarno volela.

Posle tih reči ponovo se zagrcnu u plaču i nerazumljivo izgovori:

-Jelena, sestro moja zašto sam i tebe izgubila?

Policijska kola tada su bila već daleko odmakla se od Gojkovog dvorišta iz koga su upravo polazila jedna druga, sa Ljubinim lešom ka mrtvačnici, ona iz teške životne drame koja nije imala srećan završetak.

KRAJ